

1984 பிப்ரவரி 17]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஸ்பெஷல் கமிஷன் வைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதற்காக 18—1—1984-ல் அதிகாரிகளைக் கொண்ட தனிக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, இந்தப் பிரச்சினைகளெல்லாம் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. விரைவில் நடவடிக்கை எடுப்பதில் கஷ்டமான நிலைமைகள் இருந்தால், அதை இன்னும் வலிவுபடுத்தி விரைவுபடுத்த அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும்.

4. ஆளுநர் உரை மீதான விவாதம்—தொடர்ச்சி.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீதான விவாதத்தில் எனது கருத்துக்களையும் சொல்ல அனுமதித்த தங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இரண்டு நாட்களாக சத்துணவுத் திட்டம்பற்றி ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை பல இடங்களில் பேசப்பட்டு வருகிறது. அதிலே ஒன்று போலியோ நோய் வந்த ஒரு சிறுவனுக்கு சத்துணவு உண்ட காரணத்தால் போலியோ நோய் போய் விட்டது என்று அரசு சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். அது எப்படி நியாயமானது என்ற பிரச்சினையையும் சில எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் பேசியதை பத்திரிகையிலும் பார்த்தேன் ; நேரிலும் தெரிந்துகொண்டேன்.

இதுகுறித்து 'தமிழரசு' பத்திரிக்கையில் டிசம்பர் 1983 இல் ஒரு செய்தி வந்தது. அதிலே அவர்கள் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றால், காத்த மங்கலத்தில் வீரையா என்பவருடைய மூன்றாவது குழந்தை, சத்துணவுத் திட்டத்தில் சேர்ந்து 54 குழந்தைகளோடு சாப்பிட்டதாகவும், இந்தக் குழந்தைக்கு மட்டும் ஏதோ காரணத்தால் திடீரென்று போலியோ நோய் வந்து சிரமப்படுகிற நிலை ஏற்பட்டது என்றும், அந்த நிலையில் சத்துணவு சாப்பிட்டதோடு மட்டுமல்லாமல், பிசியோதெரபி என்ற பயிற்சியையும் செய்ததால் அந்த நோய் போனது என்றும் போட்டிருக்கிறார்கள்.

“Because of the physio-therapy exercises given by the organiser of the Noon-Meal Centre, he began to walk. He began taking noon meals daily and the physio-therapy exercises given by the organiser of the Noon-Meal Centre. He began to walk.”

என்று போட்டிருக்கிறார்கள். சத்துணவு சாப்பிட்டதால் அந்தக் குழந்தைக்கு நோய் தீர்ந்து விட்டது என்று போடவில்லை. சத்துணவு சாப்பிட்டதால் அந்தக் குழந்தை நல்ல உடல் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அதே சமயத்தில் அதற்குரிய மருந்துகளையும் பயிற்சிகளையும்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

கொடுத்த காரணத்தால், அந்தக் குழந்தைக்கு உடல் நலம் நல்லபடியாயிற்று என்றுதான் போட்டிருக்கிறதே தவிர, இதை எந்த வகையிலும் பிரச்சினைக்குரிய விஷயமாக நான் கருதவில்லை.

(முற்பகல் 10-20)

சத்துணவுத் திட்டம்பற்றி மேலும் ஒரு சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். இதிலே சில நேரங்களில் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பது பற்றியும், சில இடங்களில் சமையல் கூடங்களில் சரியாக சமைக்கவில்லையென்றுத் அதனால் நோய்வாய்ப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் இருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். சத்துணவுத் திட்டம் பற்றி முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, அரசுக்கு அதனால் லாபம் வருகிறது என்றும், அதனால் மக்களிடத்தில் செல்வாக்கு வந்து, அதனால் வாக்குகள் வரும் என்பதற்காக

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஏ. ஜே. தாஸ் தலைமை)

மட்டும் அரசு செய்வது போல் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். சத்துணவுத் திட்டம், நாம் முன்னரே சொன்னது போலவே, தமிழகத்திலே மட்டுமல்ல, உலகத்திலே பல நாடுகளிலும் இருக்கிறது என்பதை நான் தங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். முதல்வர் அவர்களுக்கு அந்தச் சிந்தனை தோன்றி இந்தச் சத்துணவுத் திட்டத்தை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, மனித வளத்திலே செய்யப்பட்ட ஒரு முதலீடு என்ற அடிப்படையிலே தான் இந்தச் சத்துணவுத் திட்டம் பல நாடுகளிலே கடைப்பிடிக்கிற ஒன்றாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அமெரிக்க நாட்டு புத்தகம் 'ஸ்பான்'-இல் அந்த நாட்டிலே கூட இந்தமாதிரி சத்துணவுத் திட்டம் வைந்திருக்கிறார்கள் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சத்துணவுத் திட்டத்தில் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமல்லாமல், வயதானவர்களுக்கும் ஏன் சத்துணவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற பிரச்சினை மறுபடியும் எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் அமெரிக்க நாட்டிலே . . .

"With the Federal Government leading the way, old programmes such as the Aid to Dependent Children were expanded and new programmes such as food-stamps to help the poor obtain better nutrition and health care for the elderly and infirm's' medicare were taken."

அமெரிக்க நாட்டிலே வயதானவர்களையெல்லாம் Senior Citizen என்று சொல்வார்கள். அங்கு வயதானவர்களுக்கு சத்துணவு கொடுப்பதற்காக "ஃபுட் ஸ்டாம்ப்" என்று ஒன்று கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இது அமெரிக்க நாட்டிலேயே இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, நமது நாட்டிற்கு இது

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

எவ்வளவு தேவை என்பதைப் பார்க்கிறோம். அண்மையிலே கௌடிமாலா வில் கூட இதுபோன்ற திட்டங்கள் இனப் பெயராலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள்.

அதேபோல, பல்பொடித் திட்டத்தை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்தபோது, “இதை கிராமத்திலே உள்ளவர்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் கொடுக்கச் சொல்கிறார்கள். இது ஒரு தூதனமான திட்டமாக இருக்கிறது” என்று கூடச் சொன்னார்கள். ஆனால் பல புத்தகங்களைப் படிந்துப் பார்க்கிறபோது, இந்தோனேசிய நாட்டிலே கூட குழந்தைகளுக்கு இந்தப் பல்பொடி வழங்குவது அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. நமது முதலமைச்சர் அவர்களது எண்ணத்திலே இரண்டு விதமான மாறுபட்ட கோணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று படித்தவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு—கல்லூரியிலே படித்தவர்களுக்கு எல்லாம்—ஒரே மாதிரியாகத்தான் அவர்களுடைய திங்கிப் இருக்கிறது. இந்தக் காலத்திலே புதுமாதிரியாக எண்ணவேண்டிய அவசியம் உள்ளது என்பதைப் பார்க்கிறபோது—சோவியத் நாட்டிலே “கேட்டிக்ஸ் ஆப் திங்கிப்” என்று சொல்லுவார்கள், அதுபோல்—வேறு மாதிரியிலே எண்ணக்கூடிய அவசியம் என்று பார்க்கிறபோது, நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் நாட்டுக்குத் தேவையான நல்ல திட்டங்களை ஒரே கோணத்திலே ஆராயாமல், எல்லாக் கோணத்திலேயும் ஆராய்ந்து, நல்லமுறையிலே அதற்கான காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள் என்பதை நாம் எல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். சில இடங்களிலே உணவு எல்லாம் திருடு போகிறது என்ற குறைபாடு இருக்கிறது. குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கிற உணவிலே பங்குபோடுகிறவர்கள் ஆயாக்களும், பால சேனிகாக்களுமே. நான் ஊர்களிலே உள்ள மக்களைச் சந்திக்கிறேன். இந்தச் சத்துணவுத் திட்டம் நல்லமுறையிலே அமைய வேண்டுமானால் ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய கிராமங்களில் ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் அமைக்க வேண்டும். அதில் உள்ளவர்கள் இந்தச் சத்துணவுத் திட்டத்தில் உள்ள சிறிய குறைபாடுகளை ஆலோசித்துச் சொன்னால், அக்குறைபாடுகள் எல்லாம் ஏற்படாவண்ணம் இருக்கும் என்ற ஒரு கருத்தை நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

தஞ்சை மாவட்டத்திலே பெரு மழை பெய்தது பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் தமது உரையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் அண்மையில் தஞ்சையில் இருந்து வருகிறபோதுதான் வயல்களிலே அறுவடை நடந்துகொண்டிருந்தது. திருத்துறைப்பூண்டி, வேதாரண்யம், பட்டுக்கோட்டை போன்ற இடங்களிலே மறுபடியும் அவ்விடங்களிலே மழையின் காரணமாக பெரிதும் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தோம். கிட்டத்தட்ட இரண்டு லட்சம் குடிசைகள் பாதித்துள்ளன, கடந்த மழையின் காரணமாக. கிட்டத்தட்ட 17 ஆயிரம் அல்லது 20 ஆயிரம் 'கேட்டில்' பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைத் தவிர 2½ லட்சம் ஏக்கர் அந்தச் சமயத்திலே பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது இன்னும் அதிகமான அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பெருமழையின்போது உடனடியாக தஞ்சை மாவட்டத்திற்குச் சென்று தகுந்த முறையிலே அந்த நிலைமைகளை எல்லாம் கவனித்ததோடு அமைச்சர்களை எல்லாம் அங்கே அனுப்பி, சிறந்த முறையிலே காரியங்கள் ஆற்றினார்கள். அங்கே தஞ்சை மாவட்டத்திலே, திருச்சி மாவட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய மக்கள் எல்லாம் அதைப் பெரிதாகப் பாராட்டுகின்றார்கள். அதிலேயும் மிக முக்கியமானது அண்மையிலே குவிண்டாலுக்கு ரூ. 35 அரசினாலே வறட்சி பாசன ஈட்டுத் தொகையாகக் கொடுப்பது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள விவசாயிகள், எனக்குத் தெரிந்தவர்கள், என்ற உறவினர்கள் எல்லாம் விவசாயிகள் என்ற முறையில் அதைப் பெரிதும் வரவேற்கிறார்கள். அடுத்த மாதம் வரையிலும் தொடர்ந்து அதைக் கொடுக்க இருக்கின்றார்கள். அது பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த ரூ. 35 கொடுப்பது என்பது பிப்ரவரியிலிருந்து அடுத்த மாதம் வரையில் என்பது புதிய தகவலாகத் தெரிகிறது. அதுபற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நேற்றையதினம் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது. டெலிவிஷனிலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

இந்த மாதம் முடிவு வரையிலே வேண்டும் என்று எல்லோரும் கேட்டார்கள். முதலிலே 15 ஆம் தேதி வரையிலே என்று சொன்னார்கள். இந்த மாதம் முடிவு வரையிலே கேட்டோம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அடுத்த மாதம் 15 ஆம் தேதி வரையிலே நீடிக்க வேண்டும் என்று தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருந்தவர்கள் எல்லாம் கேட்டார்கள். நாம் செய்தி அறிகிறபோது, அடுத்த மாதம் வரைக்கும் அதை நீடித்திருக்கின்றார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். இது விவசாயிகளுக்கு ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதமாகும் என்பதை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இன்னொன்று. கொள்முதல் நிலையங்களுக்கு இந்த மழையின் காரணமாக நெல்லைக் கொண்டு வர முடியாத சங்கடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு ஒரு திட்டத்தினை முதலிலே வைத்து அதை வாங்கி லாரிகள் மூலமாகவும், டிராக்டர்கள் மூலமாகவும் கொள்முதல் செய்கின்ற நிலையங்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கலாம். அப்படி முதலிலே ஒரு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அது சில நாட்களுக்கு நன்றாக நடந்தது. கிராமங்களிலே இருந்து அந்த இடத்திற்கு ரோடுகள், கொண்டு வரக்கூடிய வசதி, வாகனங்கள் இல்லாத காரணத்தினால்தான் கொள்முதல் நிலையங்களுக்கு வரவேண்டிய அளவுக்கு நெல் வராமல் இருக்கின்றது. அதையும் அரசு கவனித்து, பழைய முறையை மறுபடியும் கொண்டு வந்து, எங்கே விளைச்சல் இருக்கின்றதோ அந்த இடத்திற்கு லாரிகளை, டிராக்டர்களை அனுப்பி அங்கேயிருந்து கொண்டு வரக்கூடிய ஒரு பாங்கினைச் செய்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று இந்தமாதிரி மழை பெய்த சமயங்களில் நெல்லை உலர்த்துவதற்கு தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களிலே எந்தவிதமான இடமும் கிடையாது. தஞ்சை மாவட்டத்திற்குச் செல்பவர்கள் எல்லாம் பார்த்திருப்பார்கள். நெல் அறுப்புக்குப் பிறகு அதைக் கொண்டு வந்து நடு ரோட்டிலே போட்டு விடுவார்கள். அந்த சமயத்திலே கார் போவதற்கோ, லாரி போவதற்கோ எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாத நிலைமைதான் அங்கே இருந்துகொண்டிருக்கின்றது. அதுவும் இதுபோல மழை பெய்துவிட்டால், எந்தவிதமான முறையிலும் உலர்த்த முடியாமல் அதை அறுத்துக் கொண்டுவந்து தஞ்சையிலே உள்ள பல ரோடுகளிலே போட்டு வைத்து விடுகிறார்கள். அதற்காக திரு. சி.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மத்தியிலே அமைச்சராக இருந்தபோது, தஞ்சை மாவட்டத்திலே பல இடங்களிலே நெல் உலர்த்தும் நிலையங்கள் என்று ஆரம்பித்திருந்தார்கள். இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் அது மிகவும் தேவையானதாகவும் பயன் உள்ளதாகவும் இருந்தது. அப்போது அதை அறுத்து நெல் உலர்த்தும் நிலையங்களிலே கொண்டுபோய் உலர்த்தவும் விற்பதற்கும் விவசாயிகளுக்கு வசதியாக இருந்தது. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் நெல் உலர்த்தும் நிலையங்கள் புல்ட் கார்ப்பரேஷன் ஆஃப் இந்தியா நிறுவனத்தினுடைய கண்காணிப்பில் இருந்தன. திடீரென்று பாதிக்கு மேற்பட்ட நெல் உலர்த்தும் நிலையங்களில், அதிலும் கிராமங்களில் இருந்த நிறுவனங்களில், இருக்கக் கூடிய இயந்திரங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வட இந்தியாவிற்குப் போய்விட்டார்கள். நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்வது நெல் உலர்த்தும் நிலையங்கள் இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மிகவும் தேவையான ஒன்றுதான். அதை எண்ணித்தான் அவர்கள் அப்போது செய்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் பல இடங்களிலே நெல் உலர்த்தும் நிலையங்களில் வாங்கிய இயந்திரங்கள் நல்ல முறையில்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை எல்லாம் இயங்காமல் இருக்கின்றன. அந்த நிலையிலேதான் இருக்கின்றன. அதையும் அரசு கவனித்து புல்ட் கார்ப்பரேஷன் ஆப் இந்தியா நடத்தாவிட்டால். நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் எடுத்து நடத்தினால், இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களுக்கு அது நல்ல முறையாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று. கட்டவேண்டிய கடனைப் பொறுத்தவரையில், எவ்வளவு தூரம் விவசாயிகள் இந்த நேரத்தில் திரும்பக் கட்டமுடியும் என்று பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமையில் கடனைத் திரும்பக் கட்டுவது என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகும். ரிசர்வ் வங்கியிலே அந்த மார்ஜின் வைத்திருப்பதன் காரணத்தினாலே, பல இடங்களிலே கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கும் கொடுத்த கடனை இவ்வளவு வசூலிக்க வேண்டும் என்று விதி இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, சங்கடங்கள் ஏற்படும். திரும்ப கடன் கொடுக்க வேண்டிய நிலையிலே, கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குத் தேவையான பணம் வராத நிலைமையும் இருக்கின்றது. எனவே அந்த மார்ஜினைப் பொறுத்த வரையிலே, ரிசர்வ் வங்கியிடம் பேசி

they should not insist on the

margin என்ற அளவிலே செய்வோமானால், அது விவசாயிகளுக்குப் பயன் உடையதாக இருக்கும். இந்த ஆண்டு கடன் தொகையைத் திருப்பிக் கட்டுவது சம்பந்தமாகவும் அரசு எவ்வளவு தூரம் விவசாயிகளுக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடிய நடவடிக்கை எடுக்கமுடியுமோ அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

(முற்பகல் 10-30)

இன்னொன்று, திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் பேசுகிறபோது, குறிப்பான ஒரு ஆலோசனை சொன்னார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில் வேளாண்மையைப் பொறுத்தவரையிலே, ஒரு போகமாக சாகுபடி செய்யலாம் என்ற கருத்தை இங்கே சொன்னார்கள். தஞ்சையிலே இந்த சம்பா, குறுவை சாகுபடி, காவிரித் தண்ணீர் ஒழுங்கான முறையிலே, தேவையான சமயங்களிலே வந்தால்தான் ஒழுங்காக நடக்கும். ஆனால் கடந்த பல ஆண்டுகளாகப் பார்க்கின்றபோது, காவிரி நீர் சரியான நேரத்திலே கிடைக்காமல், காலம் தள்ளிகிடைத்ததனாலே, எப்போதுமே மழையிலே இந்தப் பயிர் அடிப்பட்டு தஞ்சை விவசாயிகளுக்குப் பெரு நஷ்டம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே குறுவையை நிறுத்தி சம்பா போடலாமென்ற ஒரு எண்ணம் அங்கே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதைப் பற்றிப் பத்திரிக்கையிலே வந்திருக்கின்றது. பத்திரிக்கைகளில் இரண்டு நாட்களுக்குமுன் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பவர் பெரிய கட்டுரை ஒன்றை 'இந்து' பத்திரிகையிலே ஒரு போகமாகப் பயிரிடுவதிலேற்படும் பலன் குறித்து எழுதியிருக்கிறார்கள். ஒரு போகமாகப் பயிரிடுவதால் விளைச்சல் பாதிக்காது; கூடுதலாகக் கூட ஏற்படலாம் என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அங்கே இருக்கக்கூடிய விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், இப்போதுகூட தஞ்சை மாவட்டத்தினைப் பொறுத்தவரையிலே ஓர் ஆண்டில் 150, 200 நாட்களுக்கு மேல் வேலை இல்லை என்கிற ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது. அது உண்மையும் கூட. ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, குறுவையை நிறுத்திவிட்டு, சம்பாவை மட்டும் போட்டால், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்களா என்பதுதான் முக்கியமான பிரச்சினை. நானும் மற்றவர்களிடம் இதுகுறித்துப் பேசினேன். விவசாயிகளும். அதிகாரிகளும்கூட பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் சொல்கிறபோது, அதை ஆதரித்து இங்கே பேசினார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த நண்பர் திரு. நல்லசிவனைப் போன்றவர்கள் அந்தத் திட்டத்தை ஆதரிப்பார்கள் என்று சொன்னால், நிச்சயமாக அது ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய ஒன்று என்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், விவசாயப் பெருமக்கள், நிலச்சுவான்தார்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள் எல்லோரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து, தஞ்சை மாவட்டத்தில் விவசாயம் செய்யும் முறையை மாற்ற முடியுமா என்று கருத்தரங்குமாதிரி நடத்தி, ஆலோசனை நடத்தினால் நலம் பயக்கும் என்ற கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

குத்தகைதாரர் பிரச்சினை தஞ்சை மாவட்டத்தில் மிகவும் சிரமமான பிரச்சினையாக இருக்கிறது. விவசாயம் நல்லமுறையிலே நடந்தால், தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், நாட்டிலே உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் பணி கொடுக்க முடியும். விவசாயத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் நகரத்திற்கு வந்தால், தொழில் கொடுப்பது என்பது இயலாத ஒன்று. கிராமங்களில் இருக்கிறவர்கள் விவசாயத் துறையில் 'இண்டென்சிவ் கல்ட்டிவேஷன்' என்ற முறையிலே செய்து, அவர்களுக்குப் பலன் கிடைக்கிற மாதிரி அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆனால் யாருக்குமே ஆர்வம் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. நிலச்சுவான்தார்களுக்கும் இல்லை, குத்தகைதாரர்களுக்கும் இல்லை. ஏனென்றால் கிட்டத்தட்ட 15, 20 ஆண்டு காலமாக, நான் உறுப்பினராக இந்த அவையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காலத்திலேயிருந்தே பார்க்கிறேன். குத்தகைதாரர்களுக்கு 'மார்டோரியம்' கொடுப்பதென்பது பழக்கத்திலே இருந்து வருகிறது. குத்தகையைக் கொடுக்கவேண்டாம் என்று அரசாங்கம் சொல்லிக்கொண்டு வருவது நல்லதுதான். நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இங்கே குத்தகைதாரர்கள் பணம் கொடுக்கக்கூடிய நிலையிலே இல்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் மேற்படி நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களான நிலச்சுவான்தார்கள்மட்டும் 'செஸ்' வரி கட்ட வேண்டும் என்று சொன்னால், அதை அரசாங்கம் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எந்தவிதமான வருமானமும் குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு வராத நிலையில் அரசாங்கத்திற்கு நிலச்சுவான்தார்கள் மட்டும் வரி கட்டவேண்டுமென்று சொன்னால், எங்கிருந்து அவர்கள் கட்டுவார்கள் என்ற பிரச்சினை வருகிறது. 'மார்டோரியம்' கொடுத்து வருகிறோம் என்று சொன்னால், அவர்களே வரியையும் கட்டிவிடலாம் என்ற நிலைமை ஏற்படலாம். மாண்புமிகு அவை முன்னவர் திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் அவர்கள் சொன்னதுபோல, ஏதாவது ஒரு முடிவு ஏற்பட்டாக வேண்டும். தனிப்பட்ட நிலச்சுவான்தார்களாக இருந்தாலும் சரி, கோவில்களாக இருந்தாலும் சரி, முடிவு ஏற்பட்டாக வேண்டும்.

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

தஞ்சை பெரிய கோவிலைப் பார்த்திருக்கின்றோம் சொன்னால், அங்கே மிகவும் அவல நிலை இருக்கிறது. கோவிலுக்கு இரவு நேரத்திலே குடும்பத்தை அழைத்துக்கொண்டுபோனால் பயப்படும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. வெளிச்சம் இல்லை. காரணம் கேட்டால் வருமானம் இல்லை, குத்தகை வரவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியானால், தனிப்பட்டவர்களுக்கும் ஒன்றும் வரவில்லை, கடவுள்களுக்கும் ஒன்றும் வரவில்லை, கோவில்களும் பிழைக்க முடியவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. கோவில் நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், குத்தகைதாரர்களுக்கே கொடுத்துவிட சர். சி. பி. இராமசாமி ஐயர் வகுத்த தஸ்திக் அலவன்ஸ் மாதிரியோ. சுசீந்திரம் கோவிலில் உள்ளதுபோல் 'அன்னுவிடி' (annuity) கொடுப்பது மாதிரியோ. . .

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் சொல்வதிலே ஒரு திருத்தம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தேவசம் போர்டை ஏற்படுத்தியது சர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் என்று சொன்னார்கள். சுசீந்திரம் கோவிலுக்கு 'ஆன்யுடி' கொடுத்தது அவர்கள் காலத்தில் என்று சொன்னார்கள். 100, 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அரசு கோவில் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அதை குத்தகைதாரர்களுக்குக் கொடுத்து, ஆண்டுக்காண்டு இவ்வளவு தொகை அந்தக் கோவிலுக்குக் கொடுப்பது என்று முடிவு செய்து, கோவிலுக்குக் கொடுத்தார்கள். இன்றைக்கு தஞ்சை பெரிய கோவிலை எடுத்துக் கொண்டு, அதை நடத்துவதற்கு 1 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்று மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள் என்றால், 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்த ஒரு லட்சம் ரூபாயின் மதிப்பு 1,500 ரூபாயாகத்தான் இருக்கும். மத்திய அரசின் பணக் கொள்கை காரணமாக, பண வீக்கம் காரணமாக ஒரு ரூபாயினுடைய வாங்கும் சக்தி இப்போது 17 ½ பைசா என்று சொல்லுகிறார்கள். வாங்கும் சக்தி இன்னும் குறையப் போகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பளேஷன் ரேட் 15 சதவிகிதம் போய்க் கொண்டே இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் வாங்கும் சக்தி ஒரு நேரத்தில் இல்லாமல் போகுமென்ற தகவல் வந்திருக்கிறது. திரு. பிலுமோடி அவர்கள் பார்லிமென்டில் 'எத்தனை ஆண்டுகள் பிளான் போட்டால், வேலையில்லாமல் போகும்?' என்று கேட்டமாதிரி, வாங்கும் சக்தி 50 பைசாவாகி, 17½ பைசாவாகி, தொடர்ந்து வாங்கும் சக்தியே இல்லாமல் போகலாம். கோவிலுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பணத்தைப் பொறுத்த வரையில், காஸ்ட் ஆஃப் லிவிங்கைப் பொறுத்து, அந்தப் பணத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுத்த வழி இருந்தால், கோவில்களைப் பொறுத்த வரையில், அது நல்ல முறையாக இருக்கும். நேற்றையதினம்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் அவர்கள் பேரவையின் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்ததால், 1.25 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம், அதன் பயனாக 60, 70 ஆயிரம் பேர்கள் பயன் பெற்றிருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள். அதனால் விளைந்துள்ள பயனைப் பார்க்கும்போது, எதிர்பார்த்த நினைப்புக்கும், வந்திருக்கிற பயனுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தத்தை விரிவாகக் கொண்டு வந்து, நிறைய பேர்களுக்கு நிலங்கள் கிடைக்கும் மாதிரி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்றால், வேறு வழியில் செய்ய வேண்டும். இன்றையதினம் நிலச்சுவாந்தார்கள் குத்தகைக்கு நிலங்களைப் பயிரிடுபவர்களுக்கே அந்த நிலங்களைக் கொடுத்துவிடுகிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். எங்களுக்கு நிலம் வேண்டாம், சிலிங் லிமிட்டுக்குள் இருந்தாலும், 15 ஏக்கருக்குள்ளாக இருந்தாலும்கூட கொடுத்துவிடுகிறோமென்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு குத்தகை நிலங்கள்தான் ஜாஸ்தி. கோவில் நிலங்கள், தனியார் நிலங்கள் குத்தகைக்கு விட்டிருப்பதுதான் அதிகமாக இருக்கிறது. அது மூன்றில் இரண்டு பங்காக இருக்கிறது. அந்த நிலங்களை அரசு நிலச்சுவாந்தார்களிடமிருந்து எடுத்து, குத்தகைதாரர்களுக்குக் கொடுத்தால், அல்லது அந்த நிலங்களை சரண்டர் செய்ய அதிகாரம் கொடுத்தால், இன்னும் அதிகமாக நிலங்கள் கிடைக்கும். அதனால் நிறையப் பேர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். அதனால் நிலச் சீர்திருத்தமும் நல்லபடியாக இருக்கும். இந்த நல்ல கருத்தை கம்யூனிஸ்ட் நண்பர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அரசும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன். அந்த முறையில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தலைவரவர்களே, கோவில் நிலங்களை குத்தகை தாரர்கள் சட்ட வரம்பிலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களின் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாததற்கு நன்றி. அதைத்தான் நாங்களும் கேட்கிறோம். கோவில்களுக்கு மானியம் கொடுக்கும் பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : ஆதலு என்பதற்கு இரண்டு விதமான பொருள்கள் இருக்கின்றன. நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துவிட்டு, கோவில்கள் எக்கேடு கெட்டுப் போகட்டும்,

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முத்தரப்பில் நீங்கள் இரண்டு பேரு எந்தத் தரப்பு?

1984 பிப்ரவரி 17]

(முற்பகல் 10-10)

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நிலத்தை எடுத்து குத்தகைதாரர்களுக்குக் கொடுங்கள், கோவில் பற்றி கவலைப்படவில்லை என்று சொல்லுவது ஒன்று. அதே சமயத்தில் அரசாங்கம் நடுவில் இருந்து, நிலச்சுவாந்தார்களிடமிருந்து நிலத்தை எடுத்து, குத்தகைதாரர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களுக்குப் பணத்தை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். குத்தகைதாரர்கள் பணத்தைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். மொத்தமாகப் பணத்தைக் கொடுப்பது இயலாத காரியம். அரசு கோடிக் கணக்கான பணத்தை வாங்கி எப்படிக்கொடுக்க முடியும்? மொத்தப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டாம். 'ஆன்யூயிடி' கொடுங்கள் என்று சொல்லும்போது அதனால் அரசுக்கு நெருக்கடி இல்லை. அதை ஆலோசனை செய்யலாம். கூடுமானவரையில் என்னுடைய பேச்சில் மாண்புமிகு அவை முன்னவர் அவர்கள் கருத்தை ஒட்டித்தான் சொல்கிறேன். அவர்கள் நினைக்கும் நினைப்புக்கு இம்மாதிரி செய்தால் நல்லது என்றுதான் சொன்னேன். அதற்கு விரோதமாகச் சொல்கிறேன் என்று கருதவேண்டாம்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : ஆலய நிலங்களைக் குறித்து மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் இங்கே சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இடையிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் குறுக்கிட்டபோது, "இந்த ஆலய நிலங்களுக்கு குத்தகை சாகுபடிதாரர் சட்டத்திலிருந்து விலக்கு, பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று அமைச்சர் கேட்கிறார், நாங்கள் எதிர்க்கிறோம், உழைப்பவர்களுக்கே கொடுக்க வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டார். அதைத் தான் மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்கு ஒரு கருத்தை மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். யார் உழுது கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும், அவர்களுக்கு நிலம் இருக்க வேண்டும் என்பதில் எனக்கு எந்தவிதமான கருத்துமாறுபாடும் கிடையாது. அமைச்சரவைக்கும் எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் கிடையாது. ஆனால் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற தனி மனிதர்களைப் போல, இன்றைக்கு விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற ஆலயங்களுக்கு எப்படி பாதுகாப்பு அளிப்பது என்கிற பிரச்சினை வருகிறது. அந்தப் பிரச்சினை வருகிற போது, அந்த அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற குத்தகையைத் தர வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் தான் ஆலய நிலங்களுக்கும் பாதுகாப்புத் தேவைப்படுகிறது. குத்தகையையும் தர மாட்டோம், வரியையும் கட்ட மாட்டோம், வரியை நிலச்சொந்தக்காரர்கள் தான் கட்ட வேண்டும் என்று

(திரு. இராம. வீரப்பன்)

[1984 பிப்ரவரி 17]

சொல்லுகிற நிலைமை இருக்கிறது. குத்தகையையும் கட்ட மாட்டேன், வரியையும் கட்ட மாட்டேன், ஆனால் நான் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பேன்” என்று சொல்கிற நிலை அவசியம் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். ஆலயங்கள் நல்லமுறையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றால், அதற்கு அடிப்படையாக நிலங்களிலிருந்து வர வேண்டிய வருவாய் ஒழுங்காக வந்தாக வேண்டும். அதேநேரத்தில் அறநிலையத் துறை அரசுக்கு வேறு சில யோசனைகளையும் வழங்கியிருக்கிறது. மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் இங்கே சொல்லியதுபோல், ஆலய நிலங்களை அரசே குத்தகைதாரராக இருந்து எடுத்து ஆண்டு தோறும் அந்தக் குத்தகைத் தொகையையும் அரசே செலுத்துவதாக உறுதி அளித்துவிட்டால், ஆலயங்களுக்கும் ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது. நாங்களே அரசிடத்தில் நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விட்டு விடுகிறோம் என்று அறநிலையத் துறையின் சார்பில் யோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குத்தகை எடுக்கிற விவசாயிகளுக்கு எந்தவிதமான குறைபாடும் இல்லாமல் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்பது எவ்வளவு தூரம் நியாயமோ அவ்வளவு தூரம் நியாயம் இந்த நிலங்களை, இந்த நிலங்களின் வருவாயை நம்பியிருக்கின்ற ஆலயங்களுக்கும் பொருந்தும். அந்த வகையில் ஆலயங்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இறுதியாக ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். நம்முடைய அரசு வறட்சி துயர் தணிப்பு நடவடிக்கைகளை மிக நல்ல முறையில் செய்திருக்கிறது. கிராமப் புறங்களில் வறட்சி துயர் தணிப்புக்கு பாசனக் கிணறுகளை அதிகப்படுத்தி தீர்வு கண்டது போல், நகர்ப் புறங்களிலும், குறிப்பாக சென்னை நகரக் குடிநீர்ப் பிரச்சினைக்கு போர்க் கால அடிப்படையில் தீவிர முயற்சி செய்து தீர்வு கண்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வறட்சி நிலை ஏற்படுகிறபோது, நம்முடைய அரசு அதைப் பற்றி ஆய்வு செய்து கணக்கிட்டு, 114 கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று முடிவு செய்கிறபோது, அதுகுறித்து மத்திய அரசிலிருந்து மறுபடியும் ஒரு ஆய்வுக் குழு இங்கு வந்து பார்வையிட்டு 68 கோடி ரூபாய் அளவுக்குச் செலவாகும் என்று அறிக்கை கொடுத்து, இறுதியாக நமக்கு 34 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசிலிருந்து வரும் என்கிற நிலை இருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தில் வறட்சி என்கிற நிலை வந்த உடனே, மாநில அரசு அதிகாரிகள் சென்று அதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். மாநில அரசு செய்கிற அந்த முடிவை மறுபடியும் மத்திய அரசு அதிகாரிகள் வந்து கண்காணித்து, இவ்வளவு தேவைதானா என்று ஆராய்வது தேவைதானா? மாநில அரசுக்கு 50

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கோடி ரூபாய் தேவைப்படும் என்கிற நிலை இருக்கும்போது, 100 கோடி ரூபாய் கேட்டால் என்ன செய்வது என்கிற சந்தேகம் மத்திய அரசுக்கு இருக்கிறது. இதைத் தவிர்க்க மேச்சிங் கிரான்ட் என்கிற முறையில் 100 கோடி ரூபாய் உண்மையிலேயே ஒரு அரசுக்குத் தேவைப்படுகிறது என்று சொன்னால், 50 கோடி ரூபாயை மாநில அரசும், 50 கோடி ரூபாயை மத்திய அரசும் செலவு செய்ய வேண்டுமென்கிற முறையில் ஒரு வழிமுறையைக் கொண்டு வந்தால், மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அப்போது சந்தேகமும் அவர்களுக்கு வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை. அப்படி வரும்போது, மாநில அரசு 100 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசைக் கேட்கிறது என்று சொன்னால், கட்டாயமாக மாநில அரசு 50 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கும் மாநில அரசுக்கு 25 கோடி ரூபாய் தேவையிருக்க, 50 கோடி ரூபாய் கேட்கிறார்களோ என்று சந்தேகப்படுகின்ற நிலையும் வராதது. அந்த வகையில் இதனை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இப்போது மாநில அரசு செய்கிற ஒரு முடிவு பற்றி மறுபடியும் மத்திய அரசிலிருந்து ஆய்வுக் குழு வந்து பார்வையிடுவது சரிதானா? இதன் விளைவு என்ன என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு வெள்ள நிவாரணம் கேட்கிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். தொடர்ந்து மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது என்றால், அவர்கள் அதபற்றி ஆய்வு செய்ய வரும்போது ஏற்கெனவே மாநில அரசு செய்த ஆய்வுடன் அவர்களின் ஆய்வும் ஒத்து வரும். அதே சமயத்தில் அவர்கள் வரும்போது, இங்கே மழை பெய்யவில்லை என்று சொன்னால், நிலைமை என்ன ஆகும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். இது போல் இயற்கை உற்பாதங்கள், அதாவது வறட்சி, திடீர் வெள்ளம் போன்றவை ஏற்படும்போது, அதை சமாளிப்பதற்காக எந்தவிதமான நிதியும் மாநில அரசுகளோ, மத்திய அரசோ ஒதுக்குவது இல்லை. இதன் காரணமாக அவ்வப்போது இயற்கை உற்பாதங்கள் ஏற்படுகிறபோது, மத்திய அரசின் உதவியை நாம் அடிக்கடி எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே நான் இதற்காக என்ன யோசனை சொல்கிறேன் என்றால், “ரிவால்விங் பண்ட்,” அதாவது வறட்சி, வெள்ள நிவாரண சுழல் நிதி என்ற பெயரால் ஒரு நிதியை, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை ஒவ்வொரு பட்ஜெட்டிலும் ஒதுக்கிக் கொண்டு வந்தால், உற்பாதங்களைச் சமாளிக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

தனிப்பட்ட கம்பெனிகளில் கூட, மிஷின்களை வைத்துப் பராமரிக்கும் போது, அதற்கு (டிப்ராஷியேஷன் வால்யூ) தேய்மான மதிப்பிடு என்று வருடா வருடம் ஒரு தொகை ஒதுக்குவார்கள். அதே மாதிரி மிஷினை மீண்டும் வாங்கும்போது, அப்போதுள்ள விலையேற்றத்திற்குத் தகுந்தவாறு இந்தப் பணத்தை அதில் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பதற்காக வைத்திருப்பார்கள். இதை பாலன்ஸ் ஷீட்டிலும் காண்பிப்பார்கள். இதைப்போல மத்திய அரசு பட்ஜெட்டிலும், மாநில அரசுகளின் பட்ஜெட்டிலும் ஒரு தொகை ஒதுக்கலாம் என்று ஆலோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். இதன் காரணமாக திடீர் உற்பாதங்கள் வரும்போது, திகைப்பு ஏற்படாமலும் இருக்கும். இந்த மாதிரி தொகையைச் செலவு செய்யும்போது, மாநில அரசை மத்திய அரசு கேள்வி கேட்கவும் வாய்ப்பு இருக்காது.

அடுத்ததாக, போக்குவரத்துக் கழகங்கள்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தியாவிலேயே எந்த மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், அத்தனை மாநிலங்களிலும் நமது மாநிலப் போக்குவரத்துக் கழகங்கள் தனிச் சிறப்புப் பெற்றதாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். டெல்லி, உத்திரப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் பஸ் போக்குவரத்து அவ்வளவு நன்றாக இல்லை. பம்பாயில் 'பெஸ்ட்' கம்பெனி ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்து சிறப்பாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதை இப்போதும் அதே மாதிரி நிர்வகிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து வருபவர்கள், தமிழ் நாட்டு போக்குவரத்துக் கழகங்களின் பேருந்துகளைப் போல் சிறப்பாக எங்கும் இல்லை என்று சொல்வதைக் கேட்கிறோம். இதை வெளிமாநிலங்களுக்குப் போய்வந்தவர்களும் உணர்வார்கள்.

ஆனால் சில சமயங்களில் சில விஷயங்களில் சில பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. கும்பகோணத்தில் உள்ள சோழன் போக்குவரத்துக் கழகத்தில், கடந்த 10-15 ஆண்டுகளாக போக்குவரத்துக் கழகப் பணத்தை கோடிக் கணக்கில் கையாடல் செய்திருக்கிறார்கள் என்று இப்போது நமக்குத் தெரிய வருகிறது. எப்படி இது நடக்க முடிந்தது என்று தெரிய வில்லை. அதற்கான ஆடிட் நடக்கவில்லையா, இண்டர்னல் ஆடிட் நடக்க வில்லையா, அக்கௌண்டண்ட் ஜெனரலுடைய ஆடிட் நடக்கவில்லையா என்றெல்லாம் தெரியவில்லை. இவ்வளவு இருந்தும் எப்படி இந்தக் கையாடல் நடந்திருக்கிறது என்று விசாரித்தால், இந்தப் போக்குவரத்துக் கழகங்களை அரசாங்கம் உடமையாக்குவதற்கு முன்பாக, எப்படி டி.வி.எஸ்., ராமன் & ராமன்,

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

எஸ்.ஆர்.வி.எஸ். கம்பெனிகள் கணக்கு வழக்குகளையும் நிர்வாகத்தையும் நடத்தி வந்தார்களோ அந்த முறையிலே அரசுடைமையாக்கப்பட்ட பின்பும் நடந்து வந்திருக்கிறது. ஆகவே ஒரு போக்குவரத்துக் கழகத்துக்கும் இன்னொரு போக்குவரத்துக் கழகத்திற்கும் ஒருமித்த நிர்வாக அமைப்போ, பைனான்சியல் அமைப்போ இல்லை என்று தெரிகிறது. இதற்காக நான் அரசுக்குச் சொல்வதெல்லாம், இந்தக் கம்பெனிகளைப் பொறுத்தவரையில், தனித்தனியாகவோ பொதுப்படையாகவோ ஒரு (பாலிசி எவால்வ்) கொள்கையை உருவாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை எடுக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் இப்போது வந்திருக்கிறது.

இந்த ஆளுநர் உரையில், பல நல்ல கொள்கைகள் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புதிய மாவட்டங்கள் உருவாக்குதல், நிர்வாகச் சீர்திருத்தம், அரசுப் பணியாளர்களுக்குப் பணிக்கொடை வழங்குதல், 1979-ம் ஆண்டுக்கு முன் ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு ஓய்வூதியம் சிறப்பாக வழங்குவது, நான்காவது ஊதியக்குழு அமைப்பது, கட்டிடப் பணியாளர்களுக்கு ரூ. 10 ஆயிரம் வழங்குவது பற்றியெல்லாம் ஏராளமான நல்ல திட்டங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளைப் பாராட்டி, இந்த ஆளுநர் உரை மீதான விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு கருத்துக்களைக் கூற அனுமதித்த மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி, என் உரையை முடிக்கிறேன்.

(முற்பகல் 10-50)

திரு. ஜேப்பியார் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீது நன்றி தெரிவிக்கின்ற தீர்மானத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வல்ம்புரி ஜான் முன்மொழிந்து பேசியதை அடுத்துப் பேசுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தமைக்கு உள்ளபடியே நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆளுநர் உரையில், இந்த அரசு எடுத்திருக்கின்ற, எடுக்க இருக்கின்ற, பல்வேறு மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நல்ல பல திட்டங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதை வரிக்கு வரி ஆதரித்துப் பேசுகொண்டே இருந்தாலும், பல்

[திரு. ஜேப்பியார்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

வேறு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கோணங்களில் நின்று அதற்கு ஆதரவாகவும், அதை விமர்சித்தும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆளுநர் உரையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற மின்சாரத் திட்டம் பற்றி, வறட்சியைப்பற்றி, வெள்ளத் தால் ஏற்பட்டிருக்கிற சேதங்களைப்பற்றி நாம் சொல்லிக்கொண்டே போனால், அதற்கு நேரம் கூட போதாது. அப்படி மணிக்கணக்கில் பேசலாம். நாள் எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். இருந்தாலும் இன்றைக்குள்ள சூழ்நிலையில், ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசுகின்ற நேரத்தில், அதை ஆதரிக்காமல் பேசுகின்றவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துக்களைப் பேசுவதற்கு முனைந்திருக்கிறார்கள். சில பேர்கள்—மன்றத்திலே இல்லாதவர்கள் கூட—இந்த மன்றத்திலே சொல்லப்பட்ட பிரச்சினைகளை தங்களுக்குச் சார்புடையதாக்கிக் கொண்டு மக்கள் மத்தியிலே தவறான பிரச்சாரங்களை இன்றைக்குச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வெய்யில் அடிக்கிற காலத்திலேதான் சில பேருக்கு கீழ்ப்பாக்கத்திற்குப் போக வேண்டிய அவசியம், சந்தர்ப்பம் வருவதுண்டு. ஆனால் இந்தக் கடுமையான மழைக் காலத்திலும் கூட அப்படிச் சில பேர் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசு கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த நல்ல திட்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறவன் நானாகத்தான் இருப்பேன் என்று சில பேர் சொல்வதைக் கேட்கிறபோது, ஒரு வேளை மழைக் காலத்திலே கூட சில பேருக்குப் பைத்தியம் பிடிக்குமோ என்று எண்ணக்கூடிய அளவிற்கு ஒரு சகாப்தத்தை உருவாக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மாவட்டச் சீர்திருத்தத்திற்காக பல்வேறு மாவட்டங்களைப் பிரிப்பதைப்பற்றி ஆளுநர் உரையில் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதற்காக இப்படி ஒரு ஆட்சி நாட்டிற்கு நெடுங்காலம் தேவையென்று மக்கள் பாராட்டுகிற இந்த நேரத்திலேதான் “குளிர்கால பைத்தியக்காரர்கள்” நடுக்கத்திலே சிலவற்றை உளறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு அரசியல் கட்சியில் அங்கம் வகிப்பவன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஏ. ஜே. தாஸ் தலைமை)

திரு. பா. ரா. தாமஸ் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசும்போது குளிர்காலப் பைத்தியம் என்றார்கள். அப்படி வேறு வகையான பைத்தியங்கள் இருக்கின்றனவா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜேப்பியார் : ஒருவேளை கோடை காலத்திலே வர வேண்டியது காலதாமதமாக இந்தக் குளிரிலே வந்திருக்கும்.

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜேப்பியார்]

மாவட்டங்கள் பிரித்ததைக் கூட எடுத்துப் பேசலாம். இந்தியப் பேரரசும், மற்ற ஒரு கம்பெனியும் இணைந்து மகாத்மா காந்தி பற்றி ஒரு படத்தைத் தயாரித்து வெளியிட்டிருந்தார்கள். அதை மூன்று தடவை நான் பார்த்தேன். அந்தப் படத்தைப் பார்த்தபோது, ஒருவேளை நான் வரலாறு தவறாகப் படித்துவிட்டேனோ என்று நினைத்தேன். ஏனென்றால் நான் என்னுடைய இளமைக் காலங்களில் படித்த வரலாற்றுக்கும் இந்தப் படத்தில் வருவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆகவே நான் படித்தது தவறா அல்லது படம் எடுத்தது தவறா என்ற முடிவுக்கு வரமுடியாமல் இருந்தேன். மகாத்மா காந்தியடிகள் தென் ஆப்பிரிக்காவிற்குப் புறப்படுகிறார்கள், அங்கே சென்று நிலைமையைப் பார்த்தவுடன் போராட்டத்திலே இறங்குகிறார்கள் என்பதை அந்தப் படத்திலே காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தப் போராட்ட உணர்வுக்கு வித்திட்டவர், துணையாக நின்றவர் வள்ளியம்மை என்பதுதான் நாம் படித்த வரலாறு. அந்தப் படத்திலே வள்ளியம்மை என்ற ஒரு பாத்திரம் வா வில்லையே. ஒருவேளை நாம் படித்திருப்பது தவறாக இருக்குமோ என்று எண்ணுகிறபோது, ஆளுநர் உரையிலே வள்ளியம்மைக்கு ஒரு மாவட்டம் அமைத்தபோதுதான், படித்த வரலாறு உண்மையான வரலாறு, படம் போலி யானது என்று நான் தெரிந்து கொண்டேன். வள்ளியம்மைக்கு ஒரு மாவட்டம் வைக்கிறபோது, வள்ளியம்மை பெயரை ஒரு ஒன்றியத்திற்கு வைத்திருக்கலாம் என்று ஒருவர் சொல்கிறார். வெளியிலே இருந்து கோட்டையைப் பிடிப்ப தாகத்தான் ஓட்டைப் பிடிப்பதற்கு சில பேர் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். வாள் ஏந்தி, வாகனத்தில் ஏறி, யானையில் ஏறி, ஓட்டகத்தில் ஏறி கோட்டை யைப் பிடிப்பதற்குப் போவார்கள். வென்று வருவார்கள்; பிறகு கொடியை ஏற்றுவார்கள். சில பேர் கோட்டையை விடுவதற்குக் கூட ஊர்வலம் நடத் துகிற காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது. கோட்டை பிடிக்கச் சென்றான் ஊர்வலமாக என்பது போய், கோட்டையை விடுகிறேன் என்பதற்குக் கூட ஊர்வலமாக வந்து கோட்டையை விட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் வள்ளி யம்மை பெயரை ஒரு ஒன்றியத்திற்கு வைத்திருக்கலாம் என்று சொல்லு கிறார்கள். இதற்கு என்ன பெரிய மாவட்டம் என்கிறார்கள். புரட்சித் தலைவரின் அரசு இந்த நாட்டிலே நின்று பேசுவதற்கு, எழுதுவதற்கு, உரிமைகளை உருவாக்குவதற்குப் போராடிய அந்தத் தியாக மனப்பான்மை உடையவர்களை எப்படி எண்ணுகிறார் என்பதற்கு இது ஒரு அடையாளம். நாடு எல்லாம் இன்றைக்கு கைத்தறியை ஆதரிப்போம், அதை அணிவோம், இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களெல்லாம் தமிழை எப்படிப் பேச வேண்டும், எப்படி இலக்கியத்திலே ஈடுபட வேண்டும், எப்படிக் கலையிலே ஆர்வம் கொள்ள வேண்டும், எப்படி மக்களுடைய எண்ணங்களை நாட்டுக்குச் சொல்லி ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி எப்படி போராட்டம் செய்தார்களோ, அது

[திரு. ஜேப்பியார்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

போல இந்தக் கைத்தறிக்கும் புரட்சிகரமான திட்டங்கள் எல்லாம் உருவாக்கிக் கொள்கள். அப்படிப்பட்ட கைத்தறி விற்பதற்காக ஒரு பிரம்மாண்டமான மாளிகை கட்டப்பட்டது. அரசு பெயரிலே எழுப்பப்பட்ட மாளிகைகளுக்கு தங்கள் பெயரையே சூட்டி அழகு பார்த்தார்கள் ஒரு காலத்திலே. ஆனால் நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு செலவிலே எழுப்பப்பட்ட கைத்தறி மாளிகைக்கு மகாத்மா காந்தியடிகளின் போராட்டத்திலே பங்கு கொண்ட வள்ளியம்மையின் பெயரைச் சூட்டினார்கள். வள்ளியம்மை அவர்களுடைய பெயர் காலமெல்லாம் இருக்கும்படி ஒரு மாவட்டத்தை அவர் பெயரில் உருவாக்கினார்களென்றால், ஒருவேளை இந்த அரசை அதற்காகப் பாராட்டினால், தங்களுடைய கட்சியிலே தங்களுக்குக் கேட்ட பெயர் வந்து விடுமோ என்று எண்ணினால் கூட, அதற்கு வியாக்கியானம் செய்யாமல் நடு நிலையோடு இருந்தால், நாம் உண்மையிலே சந்தோஷப்பட்டிருப்போம்.

ஒரு கட்சி தனது மாநாட்டிலே ஒரு மாவட்டத்தை இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் போடுகிறது. அது பத்திரிகையிலேயும் வருகிறது. விபரம் தெரியாதவர்கள் எல்லாம் இப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் சொல்லலாமா? ராஜாஜிக்குப் பின்னாலே, அண்ணாவுக்குப் பின்னாலே. காமராஜருக்குப் பின்னாலே விவரம் தெரிந்தவர்கள் வாழுகிறார்கள். இந்த விவரமான காலத்திலே கூட ஒருவர் திண்டுக்கல்லிலே இருந்துகொண்டு இந்த மாவட்டத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கவேண்டும், அதற்கு திண்டுக்கல் தலை நகரமாக வேண்டும்." என்று சொல்கிறார். அது எப்படிப்பட்ட திருட்டு? இங்கே உள்ள சில பேர், நான் சொல்லித் தான் ஜி. ஓ. வந்தது என்று சொல்வார்கள்.

7 ஆண்டுகளாக ஒரு நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த கட்சி, அரசிலே தீர்மானம் வருவதாகச் செய்தி வந்த உடனே, நான் சொல்கிறேன் "இந்த மாவட்டத்தை இரண்டாகப் பிரித்தாக வேண்டும். . . ."

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் எந்தக் கட்சியையும் விமர்சனம் செய்வதற்கு உரிமையுண்டு; அதில் நான் குறுக்கிடவில்லை. அதற்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர் ஒரு கட்சியை நேரிடையாகவும் சொல்லலாம்; சொன்னாலும் தப்பு ஒன்றும் இல்லை. ஏனென்றால் அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள்; பதில் சொல்வார்கள். ஒரு ஏழாண்டு ஆட்சி புரிந்த கட்சி. இப்படி திண்டுக்கல்லிலே போய் நின்றகொண்டு, ஜி.ஓ. போடுவது தெரிந்துகொண்டு பேசுகிறார்கள் என்று சொல்வது தவறானது. அப்படி அவர்கள் அதை நிரூபிக்க

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

முடியுமா? ஏனென்றால் பொறுப்பான ஒரு அவையிலிருந்து பொறுப்பான ஒரு கட்சியின் மீது பழியைச் சுமத்துகிறபோது, அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்பதை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு பிரச்சினை குறித்தும் ஒவ்வொரு கட்சியும் வெளியிலேயும், உள்ளேயும் பேசுவதற்கு உரிமை இருக்கின்றது. அவர் பேசியது “நாங்கள் அழுல்படுத்துவது என்று மனதில் நினைத்திருந்ததை அவர்கள் தெரிந்து சொன்னார்கள்” என்று ஒரு உள்நோக்கம் கற்பித்துச் சொல்வது, இன்றைய முறைக்கு நியாயமானதுதானா என்பதைப்பற்றி மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் தீர்ப்பு சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-00)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

திரு. ஜேப்பியார் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தீர்மானம் போடுகிறபோது, ஒரு கட்சி இன்றைக்குத் தீர்மானம் போடுகிறதே என்பதை நான் ஒரு குறையாகச் சொல்லத் தயாராக இல்லை. ஆனால் இந்த மாவட்டத்தைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று இன்றைக்கு நேற்றைக்கல்ல, பல்வேறு கட்சிகள் சட்ட மன்றம் நடக்கின்றபோது பல்வேறு நிலைகளில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் என்னுடைய வாதம் அதுவல்ல. சட்டமன்றம் கூடுகின்ற அந்த நேரத்திலே, இந்த ஆளுநர் உரையில் வருகின்றது என்று தெரிந்து, தமிழகத்திலே இருக்கின்ற அத்தனை மாவட்டங்களையும் பற்றிச் சொல்லாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு, அந்த இடத்திலே நின்று சொல்கின்றபோது இப்படி வருகின்றது என்று ஏற்கெனவே தெரிந்து சொன்னார்கள் என்று சொல்வதிலே தவறு இல்லை. எப்படி பிரிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானத்தைப் போடுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறதோ அதுபோல இப்படி வரும் என்று ஏற்கெனவே தீர்மானம் போடுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை என்று எனக்குத் தெரிகிறது. அண்ணா வினுடைய பெயரை திண்டுக்கல்லுக்கு வைத்தார்கள். அதைச் செங்கல் பட்டுக்கு வைக்கவேண்டும் என்று கூட சில பேர்கள் சொன்னார்கள். திண்டுக்கல் என்பதே வரலாற்றிலே மறக்கமுடியாத ஒரு இடம். விடுதலை பெற்று, அந்த விடுதலைக்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட இடம். கொடுமைகள் நடந்த நேரத்திலே, கொடுமைகளிலே குன்றாகவும், கொடுங்கோன்மை அத்துமீறிப் போகிறது, எதேச்சதிகாரமாகப் போகின்றது, அதைத் தடைப்படுத்த வேண்டும், அதை நிறுத்த வேண்டும் என்ற முடிவு சொன்ன இடம் அது. அண்ணாவின் பெயராலே முடிவு செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைமை

[திரு. ஜேப்பியார்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

யில் சொன்ன இடம். கொடுமைகள் அழிக்கப்பட ஆயிரக்கணக்கான தொண்டர்கள் ரத்தம் சிந்தி, சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டு, நீதிமன்றங்களிலே நிறுத்தப்பட்டு, கொடுமைகள் பல இழைக்கப்பட்டு இருந்தோம். அந்த அண்ணாவின் பெயரைத் திண்டுக்கல்லுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அது நமக்கு ஒரு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்த இடம். அந்தத் தலை நகரத்திற்கு அண்ணா மாவட்டம் என்று வந்ததிலே நான் பெருமையடைகிறேன். ஏனென்றால், அன்றைக்குக் கொடுமைக்குள்ளாகிய தொண்டர்களிலே நானும் ஒருவன். அன்றிருந்த ஆட்சி அதற்குரிய வேண்டும் என்பதற்கு, அந்த நிலையை உருவாக்கியதற்கு, எங்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கச் செய்வதற்கு, அதை உறுதிப் படுத்துவதற்கு என்று இருந்த இடம் அது தான். அதுதான் முதலிடம் என்று நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அதற்கு அண்ணாவின் திருநாமம் பொறிக்கப்படுவது வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கது என்று இந்த அவையிலே தலைவர் அவர்கள் மூலம் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அண்ணா செங்கல்பட்டிலே பிறந்தார், அங்கே வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அல்ல. எங்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த இடம் அந்த இடம். அண்ணாவின் பெயராலே உருவாக்கிய, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கப்பட்ட இடம், ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட இடம். அந்த இடத்திற்கு அண்ணா மாவட்டம் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். அகவே இந்த அரசுக்கும், ஆளுநர் அவர்களுக்கும் நான் உண்மையிலேயே நன்றி சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அண்ணாவை விரும்புகிற அத்தனை பேர்களும், அண்ணாவை ஒத்துக்கொள்கின்ற அத்தனை பேர்களும், அண்ணா தான் தலைவர் என்று ஒப்புக்கொள்கிற அத்தனை பேர்களும் இதை ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்பதிலே எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கின்றது.

அதைப் போலவே, இன்றைக்கு மாவட்டங்களைப் பிரிக்கின்றபோது பெருந்தலைவர் காமராசர் பெயரை வைத்திருக்கின்றார்கள். அழகிய சின்னம் ஒன்றை இந்த அரசு ஊருவாக்கிக்கொடுத்திருக்கின்றது. காலம் இருக்கின்ற வரை, நாடு இருக்கின்றவரை, எவராலும் அழிக்க முடியாத சின்னத்தை டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் உருவாக்கிக் காட்டினார்கள். காமராசர் பல்கலைக் கழகம். எண்ணிப் பார்க்கிறேன். பல்கலைக் கழகப் பட்டம் பெறாத ஒருவருக்கு, பள்ளிக் கூடத்திலேயே நிரம்ப படிக்காத, பள்ளிக்குச் செல்லாத ஒருவருக்கு, பாடா மக்களுடைய உள்ளங்களை அறிந்தவருக்கு, அவர்கள் உள்ளங்களிலே குடியிருந்தவருக்கு, எங்கே பெருமைப் படுத்த முடியும் என்று பார்த்து பல்கலைக் கழகத்திற்கு காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜேப்பியார்]

என்று பெயர் வைத்திருக்கின்றார்கள். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்கிய அரசுதான் இன்று அவர் பெயரிலே இந்த மாவட்டத்தையும் உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றது. குறுகிய எண்ணங்கள் இருந்த நிலைமைகள் மாறி, அந்தக் குறுகிய எண்ணங்கள் உள்ளவர்கள் கருத்துக்களையெல்லாம் தூக்கியெறிந்துவிட்டார்கள். அந்த தேசிய உணர்வு இருந்திருக்கிறது. ஒரு தேசிய உணர்வு, ஒரு பரந்த உணர்வு கொண்ட அரசு இது. இவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதல்ல, இவர்கள் நாட்டுக்கு என்ன செய்தார்கள் என்பதுதான் முக்கியமாகும் என்று எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு அரசு, இந்த அரசு. இந்த அரசை நடத்துகிற டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களை இந்த நேரத்தில் எண்ணிப் பார்க்கிறேன், எங்கே இருந்தாலும், நீங்கள் வாழ வேண்டும் என்று அண்ணா சொன்னதுபோல, எந்தக் கட்சியினராக இருந்தாலும், அவர்கள் நாட்டுக்காக என்ன செய்தார்கள் என்பதை மனத்தில் வைத்துத்தான், பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்கள் பெயரிலே ஒரு மாவட்டம்; காமராஜர் ஆட்சிக் காலத்திலே அவரை எதிர்த்தார் முத்தாரம் லிங்கத்தேவர், அவர்கள் பெயரிலே ஒரு மாவட்டம் என்று அமைக்கப்படுகிறது. இப்படி தேவியப் பற்று, நாட்டு விடுதலைப் பற்று, இலக்கியப் பற்று என்பதையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து அவருக்கு ஒரு மாவட்டம், இவருக்கும் ஒரு மாவட்டம் என்ற ஒரு பரந்த கொள்கையை இந்த அரசு கொண்டிருக்கிறது என்கிறபோது நான் உள்ளபடியே எண்ணிப்பார்க்கிறேன். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ப. மானிக்கமும், திரு. ஆ. நல்லசிலனும் நல்ல வேளை இங்கே இல்லை. இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், சொல்ல வேண்டிய கடமை. இருந்தாலும் சொல்கிறேன், இல்லாவிட்டாலும் சொல்கிறேன், சபைக்கு வந்தால் நல்லது, நான் தவறான கருத்தைச் சபைக்குத் தரவில்லை.

இந்த மாதம் 14 ஆம் தேதி சென்னையிலே தலைவர்கள் எல்லாம், நாட்டு நலனில் அக்கறை உள்ளவர்கள், தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாக சூத்தகை தங்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், பொது வேலைநிறுத்தம் என்று அறிவித்தார்கள். ஆனால் அன்றைக்கு இந்த மாமன்றத்தில் இரண்டு அவையிலும் ரஷ்ய சூடியாசுத் தலைவர் திரு. ஆண்டர்போவ் அவர்கள் மறைவுக்கு இரங்கல் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றது. சில பேர் சாவார்கள், சரித்திரம் வரும். சிலபேர் சிறைக்குச் செல்வார்கள். சிறைக்குச் சென்றதற்காக ஒருவன் தீக்குளிப்பான், ஒழுங்காகத் தீக்குளிப்பானோ அல்லது தீக்குளிக்க வைப்பார்களோ எனக்குத் தெரியாது. சிறைக்குச் சென்றாலும் 'ஏ' கிளாஸிலே நல்ல சாப்பிடெல்லாம் தந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் சிறையிலே அடைக்கப்பட்ட தற்காது சிலர் செத்தார்கள் என்று வரலாறெல்லாம்

[திரு. ஜேப்பியார்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

வந்தது உண்டு. இவர்கள் அதைப்போல் பொது வேலை நிறுத்தம் என்று சொல்லி, அவர்கள் கணக்குப்படி பல இலட்சக் கணக்கான தொண்டர்கள், தொழிலாளர்கள் எல்லாம் 'வேலைக்குப் போகாதே' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் எல்லாம் போக வில்லை. ஆகவே வேலைக்குப் போகாததால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் இல்லை. ஆனால் அவர்களை வேலை செய்யாதே என்று சொன்னவர்கள். ஆண்ட்ரபோவ் அவர்களுடைய அந்த மறைவை யொட்டி, இந்த இரண்டு மாமன்றங்களும் அனுதாபத் தீர்மானம் போடவேண்டுமென்று தெரிந்திருந்த போது, இங்கே கலந்துகொண்டு அந்த அனுதாபத் தீர்மானத்திலே பேச வேண்டுமென்ற சூழ்நிலை வருகிறபோது வருகிறார்கள், பேசுகிறார்கள்,

* * * *

திரு.ம. சங்கரலிங்கம்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஏதோ ஒன்றை 'உள்நோக்கமாக' வைத்துக்கொண்டு, இந்த அவையில் இங்கே ஒருவர் வந்து பேசுவதற்கு 'மோடிவ்' கற்பிப்பது, ஒரு அவையினுடைய உரிமையை மீறுகிற பிரச்சினை, * * இந்த அவைக்கே வருவதற்கும், பேசுவதற்கும் நோக்கம் கற்பிக்கப்படுவது, அனுமதிக்கப்படுமானால், ஒவ்வொருவர் பேசுவதற்கு ஒவ்வொரு காரணம் சொல்லப்படும். ஆனால் பொது வேலை நிறுத்தம் அறிவித்திருப்பது, அவர்களது பிறப்புரிமை. அந்த உரிமைப்பட்டி அங்கே பொது வேலைநிறுத்தம் நடத்தப்படுகிறது. அவர்கள் இந்த அவையிலே ஒரு பெரிய தலைவருக்கு மரியாதை செலுத்தப்படுவதானாலும் சரி, அல்லது எந்தக் காலத்திலானாலும் சரி, உறுப்பினர்கள் வருவதற்கும் உரிமை உண்டு. பேசுவதற்கும் உரிமை உண்டு என்று இருக்கிறபோது * * என்று உள்நோக்கம் கற்பிப்பது, ஒரு மூலம் பூசி பேசுவதை நான் கண்டிக்கிறேன். அதை மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் நீக்க வேண்டும், இல்லை என்றால் உரிமைப் பிரச்சினையாகக் கருதி, உரிமைப் பிரச்சினையை அனுமதிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-10)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: உறுப்பினர்களுக்கு உள்நோக்கம் கற்பிக்கிற மாதிரி சொல்வது சரியல்ல. ஆனால் உறுப்பினர் அவர்கள் உள்நோக்கம் கற்பித்தது, அவர்கள் ஆந்திரபோவ் மரணத்திற்கு அனுதாபம் தெரிவிக்க வந்தார்கள் என்பதற்கா அல்லது வேறு நோக்கத்திற்காகச் சொன்னார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

* * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டன,

1984 பிப்ரவரி 17]

திரு. ஜேப்பியார் : என்னுடைய நோக்கமெல்லாம், சில பேர்களை வேலைக்குச் செல்லாதே என்று சொல்கிற உரிமை இருந்தாலும், அவர்களோடு பணியாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறது. நானே கூட்டத் தைப் பார்த்து, நீங்கள் இந்தக் காரியத்திற்குப் போங்கள் என்றால் அங்கே நானும் போக வேண்டுமென்ற நியதி என்னுடைய மனத்திலே இருக்கிறது. அதனால், சில பேர்களைப் போகச் சொல்லிவிட்டு, சில பேர்கள் போக வில்லை என்பதைத்தான் நான் சொன்னேன். வேறு எந்தக் களங்கத்தையும் நான் சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், எந்தக் களங்கமும் சொல்லவில்லை, எந்த உள் நோக்கமும் இல்லை என்று சொன்னதால், அதைப் பற்றிய பிரச்சினை இல்லை.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய பேச்சு அவைக் குறிப்பிலே இருக்கிறது. * * * அதைக் குறை சொல்ல யாருக்கும் 'ரைட்' இல்லை. ஆகவே ஒன்று, இதை அவைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்குங்கள் அல்லது பிரிவிலேஜ் மோஷனாக 'அல்' செய்துவிட்டு, பின்னால் இதைப்பற்றி 'டிஸ்சஸ்' பண்ண அனுமதியுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவைக் குறிப்பைப் படித்துப் பார்த்து, இது பற்றி முடிவு செய்யலாம். அவர்கள் பேசியதைப் பார்த்த போது, * * * அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். வேறு ஏதாவது உள் நோக்கம் கற்பித்தீர்களா என்று கேட்டேன். 'இல்லை' என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்தக் காரணத்தாலே அதை உரிமைப் பிரச்சினையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்ற கருத்தை நான் சொன்னேன். இருந்தாலும் அதை மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் வலியுறுத்துவார்களானால் என்ன பேசியிருக்கிறார் என்று படித்துப் பார்த்து, முடிவெடுக்கலாம்.

திரு. ஜேப்பியார் : இன்று சிம்சன் பிரச்சினை, பின்னி கம்பெனி பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கடந்த 15, 20 நாட்களாக நாட்டிலே வேறு எந்தப் பிரச்சினையும் வராமல், இந்த இரண்டு பிரச்சினைகள் மட்டும் வருமளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இவை இருக்கின்றன. மாண்புமிகு தமிழக முதல்வரவர்கள் சனவரி மாதம் 25 ஆம் தேதி ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். ஒரு கம்பெனியில் உற்பத்தி நடக்குமானால், அதனுடைய உற்பத்திச் செலவு போக மீதிப் பணம் 30

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டன.

[திரு. ஜேப்பியார்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வருகிறது; அதிலே ஏறத்தாழ 7 கோடி ரூபாய் அரசுக்கு வரியாக வருகிறது. மீதிப் பணம் தொழிற்சாலைக்குக் கிடைக்கிறது. அந்த வருமானம் கடந்த 2 மாதங்களாக இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆனால், தொழிலாளர்கள் எல்லாம் சிந்தித்து இது பற்றிப் பேசி முடிவெடுக்கலாம்; தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் எல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்; சுமார் 85 விருந்து 100 ரூபாய்க்குள்ளே சம்பள உயர்வு போதுமென்றார்கள்; அதற்குப் பின்னாலே கொஞ்ச பேர், வேலையை விட்டு நீக்கியவர்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இதையெல்லாம் சிந்தித்துச் செயல்படுங்கள் என்று முதல்வரவர்கள் அறிவிப்பு தந்தார்கள். இந்த அறிவிப்பை முதலமைச்சருடைய வேண்டுகோள் என்று எண்ணி, சிலர் தொழிற்சாலைக்குப் போனார்கள். அது அப்படி இருந்து கொண்டிருக்கிறது. என்னுடைய அனுபவம், ஒரு தொழிலாளி 1,000 ரூபாய் ஊதியம் பெறுவதாக இருந்தால், இந்த 3 மாத காலத்தில் அவன் 3,000 ரூபாய் இழந்திருக்கக் கூடும். மாதம் 100 ரூபாய் சம்பளம் கூட்டிக் கொடுத்தால்கூட, தொழிற் பிரிவு செட்டில்மென்ட் என்ற அந்த நியதிப்படி 3 ஆண்டுகளுக்கு 3,600 ரூபாய் சம்பளம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். ஏற்கெனவே 5 மாதங்களில் சிம்சன் தொழிலாளி 3000 ரூபாயை இழந்தாகிவிட்டது. நான் தொழிற்சாலைகளில் அனுபவம் பெற்றவன், சில தொழிற் சங்கங்களில் தலைவராக இருக்கிறவன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன், 12(3) செட்டில்மென்ட் போடுகிறபோது, 85 ரூபாயிலிருந்து 100 ரூபாய் வரைக்கும் சம்பளம் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, அதை நிர்வாகம் ஒத்துக் கொண்டால், மாதாமாதம் சம்பளம் கூடும். பி.எஃப். தொகை உயரும், கிராஜுட்டி நிறைய கிடைக்கும், இதெல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது. போனால் அவர்களுக்கு ஏறும். ஆனால் 3 மாதப் போராட்டத்தில் 3 ஆயிரம் ரூபாயை தொழிலாளர்கள் இழந்தாகிவிட்டது. 12 (3) செட்டில்மென்ட் இன்றைக்கு ஏற்பட்டால்கூட, 100 ரூபாய் சம்பளம் கூட்டித் தந்ததாக ஒத்துக்கொண்டு கையெழுத்திட்டால்கூட, 3 ஆயிரம் ரூபாய் இழந்தது, இழந்ததுதான். இந்த ஆண்டு, 3 ஆண்டுகளுக்கு 12 (3) செட்டில்மென்ட் போட்டால்கூட, எந்தவிதமான சம்பளமும் ஏறவில்லை என்ற கருத்துத்தான் சட்டப்படி நியதிப்படி உண்டு. ஆனால் அதை வேறு முறையில் வெளியிலே சொல்ல முடியும். இது தான் உண்மையும் கூட. இந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தான் தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சனவரி 25 ஆம் தேதி பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுகிறபோது, யாருக்கும் சாதக பாதகம் இல்லாதவாறு, முதலாளிக்கும், தொழிலாளிக்கும் சாதக பாதகம் இல்லாதவாறு, ஒரு நாட்டினுடைய நலன் கருதி நடைமுறையில் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். மறுநாள் முதல்வர் அவர்கள் முதலாளிகளுக்குத் துணை போய்விட்டார் என்று ஷிமர்சனம் செய்ய விரும்பும்

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜேப்பியார்]

பித்து விட்டார்கள். எவ்வளவு பெரிய உண்மையை மறைத்து விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். யார் மீதும் தப்பு இல்லை என்று பொது நோக்கோடு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொல்கிறார்கள். அதைக் கூட விமர்சனம் செய்கிறார்கள். இந்த நாட்டிலேயுள்ள 5 கோடி மக்களும் அவர்களை நம்பியிருக்கிறார்கள். ஒரு முறை நம்பினார்கள். மறுமுறை உங்களை நம்பப் போவதில்லை என்று விமர்சித்தார்கள். ஆனால் மறுபடியும் அதே மக்கள் தான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆளுநர் உரையிலே தெளிவாகவே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாட்டிலே தொடர்ந்து வறட்சி இருந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள். தண்ணீர் இல்லையென்று சொல்லி சில பேர் பானையை உடைத்தார்கள். 'பானை இங்கே, தண்ணீர் எங்கே' என்று கேட்டார்கள். இப்படி கேட்பதெல்லாம் சில பேருக்குக் கை வந்த கலை. அதுபோல் முன்பு 'தாலி இங்கே, தங்கம் எங்கே' என்று கேட்டார்கள். இம்மாதிரி 'டையலக்' எழுதுவதெல்லாம் அவர்களுக்குக் கைவந்த கலை. கிராமங்களில் 'பானை இங்கே, தண்ணீர் எங்கே' என்று சொன்னவுடன் கிராம மக்கள் சரியான பதிலைக் கொடுத்தார்கள். 'மழை இல்லை, ஆகவே தண்ணீர் இல்லை' என்று சொன்னார்கள். உடனே ஓடிவிட்டார்கள். இன்றைக்கு நாட்டை ஆளுகிற சரித்திர நாயகன் வேறு, அன்றைக்கு நாட்டை ஆண்ட சரித்திர நாயகன் வேறு. இன்றைக்கு நாட்டை ஆளுகிற சரித்திர நாயகன் மக்களிடத்திலிருந்து வந்தவர், மக்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர், மக்களால் முழு மனதோடு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர். அவர்தான் நம் முடைய மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள். நான் சொல்வதெல்லாம் "பொய்யையே அடிக்கடி சொல்லி பொய்யன் என்கிற பெயருக்கு ஆளாகாதீர்கள்" என்பது தான். தண்ணீர் இல்லையென்று சொல்லி பானையைப் போட்டு உடைத்தார்கள். லாரிகளில் தண்ணீர் வரும் இடங்களில் நின்று கொண்டு நான்தான் தண்ணீர் கொடுத்தேன் என்று விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டார்கள். எல்லாக் கட்சிப் பிரமுகர்களும். அன்றைக்கு தண்ணீர் வரும் லாரிகளுக்கு அருகில் போய் நின்று தங்களை விளம்பரப்படுத்துகிற நிலை கூட ஏற்பட்டது. அந்த அடிப்படையில்தான் திண்டுக்கல்லிலும் சம்பலம் நடைபெற்றது.

[1984 பிப்ரவரி 12]

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : ஒருவேளை மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொல்வது மாதிரி நிகழ்ந்திருந்தாலும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். சென்னையில் தண்ணீர் இல்லை, ஆகவே ஆந்திராவிலிருந்து கொண்டு வர வேண்டுமென்று எல்லாக் கட்சியினரும் பேசினார்கள். அதுகுறித்து பொறுப்பேற்று அரசு நடவடிக்கை எடுப்பதாக அறிவித்தது. ஒரு கஷ்டம் நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது என்றால், அதிலே எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் பங்கு உண்டு. திண்டுக்கல் பற்றி திரும்பவும் சொல்வதால் சொல்கிறேன். ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்று பல மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு அறிவிப்பு வந்திருக்கிறது. ஆளுநர் உரைக்குப் பாதுகாப்பு செய்து தர வேண்டியது அவர்களுடைய கடமை. ஏதாவது முன்னதாகவே வெளியில் வந்தால், அது ஆட்சியிலுள்ளவர்களுடைய “வீக்னலை” தான் காட்டும். ஆளுநர் உரையைப் பார்த்து விட்டுப் பேசுவது என்பதல்ல. எப்போதுமே நீங்கள் சொல்லி, நாங்கள் செய்கிறோம் என்கிற ஒரு பண்பை உருவாக்கிக் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. ஜேம்பியார் : ஆளுநர் உரையில் இன்னொரு நல்ல அம்சம் இருக்கிறது. அரசுப் பணியாளர்களுக்காக என்று எத்தனையோ சங்கங்கள் எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் இங்கே அருமையாகப் பேசினார். எத்தனையோ கட்சிகள், எத்தனையோ சங்கங்கள் என்றெல்லாம் ரொம்ப அழகாகக் கூறி அவருடைய தனி முத்திரையுடைய, அனுபவத்தைப்பற்றி இங்கே சொன்னார். ஆனால் இந்த அரசாலே அங்கீகரிக்கப்பட்ட சங்கங்களும் இருக்கின்றன, அங்கீகரிக்கப்படாத சங்கங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் எல்லாச் சங்கங்களுடைய ஒட்டுமொத்தமான கோரிக்கை ரூ. 10 ஆயிரம். நேற்றுக்கூட, உறுப்பினர் திரு. கண்ணப்பன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, ‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்’ என்றார். இதை ஒரு பெரிய தத்துவமாகச் சொன்னார். இதை ஒவ்வொரு மதத்தவரும் ஒவ்வொரு விதமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். கிருஸ்ன தவ மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள், கதவைத் தட்டினால், ஏசுநாதருடைய ஆலயங்கள் திறக்கப்படும் என்ற வகையிலே எடுத்துக் கொள்வார்கள். இன்னொரு சித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பழைய காலத்திலே கோட்டையிலே உள்ள நவதானியங்கள் அடங்கிய கோட்டைக் கொத்தளங்களின் அறைகளைத் தட்டுங்கள், அவைகள் கிடைக்கும் என்ற அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் அரசு அலுவலர்களைப் பொறுத்தவரையில், இந்த அரசைக் கேளாமலேயே, கதவைத் தட்டாமலேயே இந்த பத்தாயிரம் ரூபாய் அறிவிப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அரசு ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையில், எந்த அரசு வந்தாலும் தங்களுடைய எண்ணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கு பதில் சொல்லா

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. ஜேப்பியார்]

மல் காலம் கடத்தியே வந்த பெருமை சிலருக்கு உண்டு. அப்படிச் கேட்காமலேயே, அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து அள்ளிக் கொடுத்தது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவருடைய ஆட்சிதான் என்பதை, வலியுறுத்திச் சொல்வதோடு, கேட்காமலேயே தரப்பட்ட மிகப் பெரிய போனஸ் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-20)

பல்வேறு கோரிக்கைகளை, அவர்கள் முன்வைத்தார்கள். சில சங்கங்கள் இந்த அரசையும், முதலமைச்சரையும் பல்வேறு கோணங்களிலேயே விமரிசித்தார்கள். முதலமைச்சர் சிவப்பாக இருக்கிறாரா, என்ன சாப்பிடுவார், எப்படிப் படுப்பார் என்ற தனிப்பட்ட விஷயங்களைக் கூட விமரிசித்த சங்கங்கள் உண்டு. அதனால் அரசியல் லாபம் கிடைக்காதா என்று ஏங்கிய தலைவர்களும் உண்டு. ஆனால், இந்த அறிவிப்புகள் ஆளுநர் உரையிலே அறிவிக்கப்பட்டதும், அப்படி விமரிசித்தவர்கள்தான் முதல் மாலையை மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவருக்குப் போட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு எதிர்க் கட்சி வரிசையிலே இருப்பவர்கள் மாலை போட வேண்டாம், அந்தக் கட்சித் தலைமை சந்தேகிக்கும். பெரிதாகப் பாராட்டவேண்டாம், அது அவர்களுக்கு சங்கடத்தைத் தரும். ரகசியமாகக் கூட எதிரில் அமர்ந்திருக்கும் முதலமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்து, நன்றி என்று சொல்லமுடியாமற் போனாலும். இந்த ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திலாவது பாராட்டிப் பேசியிருக்கலாம். இந்த ஜூ. 10 ஆயிரம் தொகை என்பது, ஈமார் 8 இலட்சம் அரசு ஊழியர்களுக்குப் பலனளிப்பதால், அவர்கள் மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த மகிழ்ச்சி நீடித்து இருக்க வேண்டும். அதற்காக இந்த அரசை அவர்கள் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கூட அல்ல, இந்த அரசு கொண்டுவருகிற மக்கள் நலத் திட்டங்களையும், அவர்கள் நிறைவேற்ற தங்களை முனைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆக, கேட்டார்கள், தந்தார்கள் என்று இல்லாமல், அவர்களின் மீது அக்கறை கொண்டிருக்கிறது இந்த அரசு, அதற்காக உதவி செய்திருக்கிறது என்பதற்காக இன்னும் நிறைய செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்தாலும், இந்த உரையில் ஏராளமாக அறிவித்திருப்பதால் அதற்காக நான் பாராட்டைத் தெரிவித்து, இந்த வாய்ப்பளித்தத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து அமைகிறேன்.

[1984 பிப்ரவரி 17]

THIRUMATHI TARA CHERIAN : Hon. Deputy Chairman, Sir, once again I take this opportunity to wish you many successful tenures along with our respected Chairman. May the tenor and tone of the discussions in this august House always be of such a high standard as to be emulated by other Councils !

Sir, I thank you for allowing me to participate in this discussion on the Address delivered by the Governor to the Joint Session of the Legislature on the 13th of this month. We all appreciate the gesture of the Governor in addressing us first in Tamil and then, after a few minutes, switching over to English. We all know that we are having the two-language formula in our State. But, all the same, it was a very nice gesture on the part of the Governor. Within a short period of a year and a half, our Governor has tried to associate and align himself with the people of Tamil Nadu and, therefore, we appreciate that gesture. During my husband's tenure as Governor, I lived in Bombay and over a period of five years I was able to learn only a very few words in Marathi. But, I am sure that, before he finishes his tenure, our Governor will be able to make all of us happy by delivering the Address entirely in Tamil. I do not know how many of us know the bio-data of our Governor. If it is a correct thing to use the cricket parlance, we can call him an all-rounder. He started as a civilian officer in the Defence Services and was later made a permanent Commissioned Officer. Then, he became an officer of the Indian Administrative Service cadre and has occupied almost all important positions in the Government. He was in the Union Government and in one particular section of the Planning Commission. He was the Adviser to the Governor of Rajasthan when there was President's Rule in that State. He knows such a lot about community development work that he was particularly requested to be on the Executive Committee of the Central Social Welfare Board to which people like me belong. He knows the difficulties of the various sections of the people and, therefore, with him as Governor the Government of our State will earn greater respect because our Tamil Nadu administration is known for its very high standard.

Sir, as has been pointed out by the Governor in his Address, the year that has gone by was a very difficult year. There was a severe drought and an acute shortage of drinking water. Dr. Muthiah Chettiar, when he was a Member here, used to speak at length about the water shortage and, at the same time, about what the Government were doing at that time in trying to solve the

1984 பிப்ரவரி 17]

[Thirumathi Tara Cherian]

problem. After the drought, there were heavy and copious rains. As a result, there were floods and in certain districts the people suffered a lot owing to shortage of rice and the soaring prices of even ordinary vegetables like onion. But, by the grace of Providence and by the faith that we have in the common man that he will look at things in a perspective manner, we have been able to get over the major hurdles. But, still we are not out of the woods. Now, we are having rains in the month of February and this is something which has not happened for the past 20 or 25 years. Now is the time for all of us to get together and see what we can do to alleviate the sufferings of the people.

Sir, I have always maintained that, however efficient a Government may be, the Government alone cannot deliver the goods. If the Government and the people join together, they can do a great deal. Therefore, this time I am happy to find from the Governor's Address that various voluntary organisations, the N.S.S., the N.C.C., the Police force, the Navy and others all joined together and did their very best in the rescue work at the time when floods came. We congratulate the Government on the marathon effort that they put in.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைத்திற்காகவுமே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

THIRUMATHI TARA CHERIAN : I am glad that the Governor's Address mentions about the Government's appreciation of the work of voluntary associations like the Indian Red Cross Society and others in connection with flood relief operations. There are a number of relief works taking place in different places.

I must say that there are also training schemes for giving training to the young people living below the poverty line. In today's newspaper it has been made very clear by the Chief Secretary, speaking on behalf of the Government, that a sum of about Rs. 30 crores has been set apart for being given to many of the schemes. However much money we may allocate for different works undoubtedly the means are equally important as the ends and we will have to be very vigilant to see that the money allocated is spent properly. We should see whether the money allocated reaches the intended person? These are the things about which we must be careful.

[Thirumathi Tara Cheria] [1984 சூன்வரி 17]

In the Governor's Address special mention has been made about the ethnic violence in Sri Lanka and the exodus of thousands of people from that country to India. This is apart from the number of repatriates who have come to India under the 1974 Sirimavo-Sastri agreement. A number of people have come to India and they are being housed at Mandapam and other places. The Government have made it clear that the repatriates and refugees have come to our country.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜேப்பியார் அவர்கள் இங்கே பேசுகிறபோது கிழக்கண்ட வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள் : * * * என்ற இந்த வார்த்தைகளை அவைக் குறிப்பிட்டு நிற்குகிறேன்.

THIRUMATHI TARA CHERIAN : The Government have allocated a considerable sum of money. The Hon. the Chief Minister has, from out of his own pocket, given a considerable amount. Unless we keep a check over the way in which it is being spent, there is no purpose. We are also grateful to the Hon. the Prime Minister for having taken steps to see that the problem is solved and the Tamils are once again made to live amicably with the Sinhalese in Sri Lanka. We have been told that the families of Kuttamani and Thangadurai have been given assistance. Except that we do not know what has been done by the Government for the thousands of people in Mandapam, I would like to get an answer from the Government on this matter. Out of the funds collected, has any other thing been done? I have gone to Mandapam and I have moved with the people there. Apart from the assistance given by the Central Government, has any other money been given by the Hon. the Chief Minister or the Tamil Nadu Government? I would like an answer to be given by the Hon. the Chief Minister or the Hon. the Leader of the House

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நிக்கப்பட்டன.

1984 பிப்ரவரி 17]

[Thirumathi Tara Cherian]

The Tamil Nadu Government have constituted a Committee to go into the question of child labour at Sivakasi and other places. I am glad the Hon. Minister in charge is present here. I am one of those people who would never say that we can, with any amount of legislation, ban child labour. Perhaps the child may be the main source, bread-winner of the family. No amount of legislation is going to achieve that. All that I want to know is this. What amount of protection will be given by the Government to those children? The Hon. Minister will have to reply to my question. Of course, we are against the commissioning of child labour. But I feel it is much better to give a job to the child and to afford protection than the child being allowed to go without a job. The father and the mother may not be able to go to the field for work and there may be nothing in the family for sustenance. Therefore, it is very necessary to see that child labour is allowed to go on.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஏ. ஜே. தாஸ் தலைமை.)

All that we need to ensure is that the education of those children is not deterred and that they are provided better amenities. There is an institution in Tiruchirappalli which is doing very good service. I once mentioned to the Hon. Minister about this institution. At that time, he told me that he would get in touch with that institution. But, nothing has been done. There are a lot of social workers who are doing wonderful work for the benefit of the labourers. I hope that the Hon. the Minister for Labour will remember that I made mention about this institution in Tiruchirappalli. It is a voluntary organisation which looks after the welfare of the labourers. In the evenings, they organise classes in gymnastics. They have been able to persuade the State Bank to organise a small banking service for these people so that they can put 50 paise or one rupee every day in a Savings Bank account. I do not even know the names of the members of the Committee set up to look after the welfare of the working children. I would like the Hon. the Minister for Labour to call for a meeting of the social workers who are already in the field, know their experience and make use of them. Here, it would not be out of place to say that the newspapers carry reports about child prostitution

மாண்புமிகு திரு எஸ். இராகவானந்தம்: மாண்புமிகு மேலவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அந்த உறுப்பினர்கள் என்னைப்பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினால், எந்த நேரத்திலும் பார்க்க தயாராக இருக்கிறேன். அதற்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது. நான் எந்த நேரத்திலும், மாலை 4 மணிக்கு மேல் பார்ப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்.

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 பிப்ரவரி 17]

திருமதி தாரா செரியன் : அதற்கு நான் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முன்னாலே அவர்களே யோசித்து ஏன் கமிட்டியிலே போடக்கூடாது? நன்றாகப் பணி செய்தவர்களை நீங்கள் போட்டிருந்தால் நன்றாக இருக்கும். நான் இதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று கதவைத் தட்டிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்காது.

Government can make use of their services also.

Sir, in the newspapers, I saw an announcement by the Chief Secretary to Government to the effect that a sum of Rs. 30 crores was going to be disbursed as loans for self-employment. I do not know why this is being done when we are nearing the 31st March and how they are going to scrutinise the applications. I hope I will not be misunderstood if I say that we have done wonderful work in the Social Welfare Board in this field and we are able to ensure the repayment of instalments. I think it would not be out of place to mention what happened recently in Kerala. There, the officers were asked to organise a 'Loan Mela'. On such occasions, the officers quickly collect some people, get applications from them and disburse the loans. Sometimes the applications are scrutinised and sometimes they are not scrutinised. Naturally, the Bank Officers got annoyed on this and the Secretary-General of the All-India Confederation of Bank Officers has issued a statement saying, "Any haste in disbursing credit may result in the wrong people availing themselves of the loan. The present loan camp is nothing new". I am sorry I have to mention the name here. "It is only that Mr. Poojari now wanted the Banks to extend financial assistance to a bigger group within a short period. It appears that this idea of 'Loan Mela' in urban centres has been conceived by the officers and the Minister from the credit camps in rural areas. There is a lot of difference between the 'Loan Mela' and rural credit camp. Rural Credit camps are organised jointly by various States and the Central Government and the major burden in dispensing with this credit is undertaken by the Government agency. These camps are in the nature of education camps."

(முற்பகல் 11-40)

Therefore, Sir, my suggestion is this. I am no better than others. We must co-operate with the Bank officials. Whenever we give loan assistance to any group of people, it must be impressed that the same should be repaid. Let us not have political thinking in every

1984 பிப்ரவரி 17]

[Thirumathi Tara Cherian]

assistance. Otherwise, one particular party alone will take credit for the work and we should see that all persons are benefited. I do hope consideration will be given to this suggestion.

I am sorry that sometimes wrong information is given and unnecessarily the name of the Minister and the name of the official are brought in for criticism. Therefore, one has got to be very careful in what we are doing.

One of the things in which I am very much interested is the condition of children who are subjected to child labour. A lot of things are being done for such children. I would like to suggest that the children who are in the orphanages may be treated on a par with the Scheduled Castes and Scheduled Tribes in the matter of concessions for education, employment, etc. They do not belong to any caste, as their parentage is not known to cite a caste. Institutions are finding it difficult to rehabilitate them. So far no Government in the country has given thought to this question. I request the Tamil Nadu Government to extend this concession to them so as to help the voluntary institutions in their efforts to rehabilitate the orphans and destitutes. Their condition is pitiable because, after their stay for some time in the Orphanages, etc., they are thrown into the world and they are not able to get admission into cottages and other educational institutions because they have no money or wherewithal. When so many concessions are given to so many persons these persons also should be classified as Scheduled Castes and Tribes. I hope I will get another opportunity when I can talk about this subject in greater detail.

During the Tiruchendur bye-election, I found in the newspapers as a bolt from the blue that one particular Christian community was ordered to be considered backward class. There are thousands of people in Christian community who deserve such treatment. If I am not mistaken, I can give them by name. They are Sudras, Parayas and there are various other persons who are not getting this concession once they become converts to Christianity. Why should this concession be extended to a particular Christian community alone? Can it not be extended to others also? I would like the Government or the Hon. the Leader of the House, who is present here, to explain to me in what connection this was done. Anybody, to whichever community he may belong, joining Christianity becomes a member of the forward community. How was this particular community given the concessions at that time? I request

[Thirumathi Tara Cherian]

1984 பிப்ரவரி 17

the Government to go into this question in detail and see that the same justice is done to others also. I would not take much of the time of the House. I have got many points to make and I do not know where I am.

This is one of the important questions in my mind. In this world. I am a woman who has celebrated Sashtarthi and who has attained almost the age of going down the grave and I am a mother. I have been watching the value of the morals going down very much. Morality of the Nation and morality of the people has gone down and I am sorry to say this. I wonder whether this generation will be able to redeem it. The same conditions exist in the whole of the country. We are sorry to see some of things done by the different political people and also the activities of the children. One has got to be vigilant, particularly when the Government money is involved, and we should see to the proper handling of it. Nothing can be done in the Government offices and at other places, unless the palm is greased. Everybody knows this. Today, you cannot get anything done in the world without greasing others' palms. This is happening in Delhi and this is happening everywhere. But, Sir, two wrongs would not make a right. So many bad things are happening in the world and you and I would not like the future generation to grow in such a world. I wonder whether 'Normal Science' and 'Ethics' would again be taught as subjects in the schools. If that is done, at least the children in the schools will be able to distinguish the right from the wrong. However good the motive may be, however much we may want to help the people, the means through which things are done have also got to be noble. Therefore, I hope that my suggestion will be accepted.

Regarding strikes and other labour problems, I have always been feeling happy that, compared to other States, there has not been much of labour trouble in our State. But, now, I think that the labour trouble is coming in slowly. We have got a very good and strong Minister for Labour and I hope he will take care of this problem. Different Labour Unions are there. But, sometimes, a political game also is played through these strikes and other things and this causes us much concern.

1984 பிப்ரவரி 17]

[Thirumathi Tara Cheria]

Sir, I now come to the subject 'Education'. I have a feeling that from the time elected Governments came to power, there has been a possibility for education sometimes becoming something like a foot-ball in the hands of the politicians. Now, we have brought the 10 plus 2 system of education. In the vocational stream, we are giving some vocational training to the students. But, we have not considered whether all those students who study in the vocational stream could be taken in for employment by private companies or whether all of them could start their own private industries after finishing the Higher Secondary Education. The Government themselves have not changed the norms for making recruitment to Government jobs. In the application forms for Government jobs, it is asked whether the candidate is a Degree holder. Only a Graduate Engineer is selected for a Government job and not a person who has passed a course in Polytechnic. Therefore, we have to consider how we are going to provide jobs for all these students who study in the vocational stream.

Sir, I am happy to find that the public undertakings of the State Government are facilitating the growth of industries. Some new units are being started and the paper manufacturing unit is one of them. I congratulate the Government on their launching new endeavours. But, at the same time, I hope I will not be misunderstood when I say that many units started in this country in the public sector are still in the red. Therefore, great care has to go into these projects at the planning level itself. There is a feeling among the industrialists in the private sector that they are not being consulted and that their advice is not taken in these matters. The advice rendered by the bureaucrats alone will not help in these matters because there is a difference between our bureaucrats and the bureaucrats in other countries. When an industry is started in the public sector with an investment of Rs. 10 crores, besides considering how many employment opportunities will be generated, we have to see whether the working of the industry will yield good results. For this, we need the full co-operation of the private sector. I hope that the new units that the Government are going to start will meet with great success.

[Thirumathi Tara Cherian]

1984 பிப்ரவரி 17

Sir, I do not think that our Governor had been in the Tourism Department at the Union Government level. But, I must say that under the able guidance of the Hon. the Leader of the House, the tourism industry in Tamil Nadu has come up very nicely compared to what it was some years ago. But, still there is a lot of potential and the tourism trade can work more successfully. If the tourism industry flourishes, more people will go into employment and more foreign exchange will come in. I hope that the Hon. Thiru Veerappan and other Ministers will be able to see that Tamil Nadu gets a more prominent place in the tourism map of our country. Previously, Tamil Nadu used to be neglected. I was once a Director in the Indian Airlines Corporation and I used to fight with Thiru J. R. D. Tata for better air services to Tamil Nadu. But, now things have changed. I only hope that we will be able to give a fillip to the tourism industry in Tamil Nadu so that, besides earning foreign exchange and providing employment opportunities, we may show to people elsewhere what Tamil Nadu is and what the culture of Tamil Nadu stands for.

Sir, without taking much time, I would like to say a few words about the Noon Meal Scheme. The Hon. Deputy Chairman also spoke about it. I have been in the High Power Committee for the implementation of this scheme. Even the bitterest enemy of the Chief Minister will never be against this scheme. There has been more attendance in the schools, the children have grown well and their physical condition also has become better. Because he went through difficult times during his childhood, the Hon. the Chief Minister has set a target and wants to see that as many children as possible are benefited by this scheme.

(முற்பகல் 11-50)

Before formulating any plans, he started the scheme. He thought about it and the scheme was begun, before making preparations. There were criticisms against the scheme. Any good scheme will have to face criticism. Our Hon. Deputy Chairman talked about it. So far as the pensioners are concerned, they cannot come to the school to get food. There is also a proposal to extend it so as to cover children up to 15 years of age. Before such extension, let us make an evaluation of the working of the scheme and consider ways and means of making it complete and fool-proof. The Noon Meal Scheme is very, very important. But before we extend the

Thirumathi Tara Chenian

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. பா. அங்கமுத்து]

scheme to others, we should see that it becomes a self-servicing scheme, that, we have good cooks and that there is no pilferage. It is necessary that we should be vigilant in seeing that the money is not taken away for purposes for which it is not intended. *is not intended*

I think I will have more time to speak on some other occasion when I could refer to certain other things which I have missed to mention now. I thank you for the opportunity given and I also thank His Excellency the Governor for his Address to the Legislature.

*திரு. பா. அங்கமுத்து : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே கண்ணியமிக்க சான்றோர்கள் நிறைந்துள்ள இந்த அவையிலே தொழில் கலைஞர்கள் சார்பில் உழைக்கும் வர்க்கமான ஐந்தொழிலாளர்களும் திருப்தி அடையக் கூடிய நிலையில் என்னை உறுப்பினராக்கிப் பெருமைப் படுத்திய என்னுடைய இதய தெய்வமான முதல்வர் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் திருபாத கமலங்களுக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். சினிமா கலைத் தொழிலாளர்கள் சார்பிலும் என்னுடைய நன்றியைப் புரட்சித் தலைவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1984 ஆம் ஆண்டுத் துவக்கத்திலேயே வந்துள்ள ஆளுநர் உரை தமிழக மக்களுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய புத்தாண்டுப் பரிசாக அமைந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் எதிர்க்கட்சிகளின் போராட்டங்களைச் சமாளித்து வெற்றி கொள்வதைப் பார்க்கிறோம். தமிழகத்தில் உள்ள இன்றைய எதிர்க் கட்சி நாளுக்கு ஒரு போராட்டம் நடத்தியது. புரட்சித் தலைவரின் லட்சியப் பயணத்திலே தடைக் கற்களாக முளைத்த போராட்டங்கள் அவரது காலடிப்பட்டு படிக்கட்டுகளாக மாறிவிட்ட சாதனையைத் தமிழகம் கண்டது. எதிர்க் கட்சிகளை முனை முறியவைத்து நிற்கும்போது இயற்கை தன் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தது. வறட்சியாக வந்தது. பிறகு வெள்ளமாக வந்தது. அவற்றையும் முறியடித்து மேலே சென்று நிமிர்ந்து நிற்கிறார் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள். என்ன காரணம்? எப்படி முடிந்தது அவரால் ஐந்தரை கோடி மக்களின் இதய பலம் அவரது கரங்களிலே இணைந்திருப்பதுதான் காரணம். அவரை எதிர்க்கும் இயற்கையே தோல்வி கண்டு முடங்கிவிட்டது. நாட்டு நலனையே நினைத்து ஆட்சி செய்யும் நல்லவர்களிடம் இயற்கையே சீறி வந்தாலும் தோற்றுப் போகும் என்பதனை புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியிலே தமிழகம் காண்கிறது.

[திரு. பா. அங்கமுத்து]

[1984 பிப்ரவரி 27]

உழைப்பவர் உலகம் புரட்சித் தலைவரின் இதயத்திலே இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பதற்குத் சான்றாக இந்த அவையிலே நான் உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். நண்பர்கள் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் மாசிலாமணி, கோலப்பா போன்றவர்களும் என் பக்கத்திலே அமருகின்ற வாய்ப்பு அதற்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. உழைக்கும் வர்க்கத்தின் சார்பிலே இதயம் நிறைந்த நன்றியை எங்கள் புரட்சித் தலைவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தின் வரலாற்றில் பல ஆளுநர் உரையை இம்மாமன்றம் கண்டிருக்கிறது. ஆனால் வரலாற்று நாயகர்களின் பெயரை தமிழகத்தின் மாவட்டங்களுக்கு வைத்து பெருமைப்படுத்தும் காட்சியை இன்று தமிழகம் கண்டு வருகிறது. ஒரு வரலாற்று நாயகர்தான் இம்மாதிரி வரலாறுகளைச் சாதிக்க முடியும். எங்கள் புரட்சித் தலைவர் ஒரு வரலாற்று நாயகர் என்பதற்கு இந்த ஆளுநர் உரை சாட்சியம் கூறுகிறது.

உழைப்பவரே உயர்ந்தவர் என்ற தத்துவத்திற்கிணங்க உழைப்பவர்களுக்கே இந்த உலகம் சொந்தமாக வேண்டும் என்ற கொள்கை இந்த அரசின் கொள்கை என்பதை விட்டுக்கு ஒருவருக்கு வேலை என்ற திட்டமும் தொழிற் கல்வி முறையை அமূল படுத்தும் திட்டமும் வெளிப்படுத்துகிறது. உழைப்பவர்களை எந்த நாடு மதித்துப் போற்றுகிறதோ அந்த நாடுதான் முன்னேற்றப் பாதையில் செல்லும். இதை உணர்ந்து தொழிற் கல்வியைப் புகுத்தும் திட்டம் இந்த உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது பெருமைக்குரியது.

கிராமப்புறத் தொழிலாளர்களுக்கும், கைவினைஞர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதற்கான சிறந்த திட்டத்தைப்பற்றி ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் வாயிலாக கிராமத் தொழிலாளர்களாக உள்ள கொல்லர், சிற்பி, தச்சர், கன்னார், பொற்கொல்லர், கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் உள்ள ஏனைய தொழிலாளர்கள் நல்வாழ்வு பெறுவார்கள். அந்த கிராமத் தொழிலாளர்கள் சார்பாக நம்முடைய அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த கட்டிடத் தொழிலாளர்களுக்கு இது பொற்காலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் மாடமாளிகைகள் கூட கோபுரங்கள் சிற்பம் படைத்தவர்களுக்கும் தன் பெயரை மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் போன காலம் அன்று. ஆனால் இன்று கட்டிடத்தைக் கட்டும் தொழிலாளியைக் கொண்டே

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. பா. அங்கமுத்து]

கட்டிடத்தைத் திறக்க வேண்டுமென்று கூறியவர் பொன்மனச் செம்மல் புரட்சித் தலைவர். அவரது அடுத்த திட்டம் கட்டிடத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவிப் பணம் அளிப்பது. கட்டிடத் தொழிலாளிகளை அரசுமனத்துச் செல்லும் செவிலித்தாயாக தாயுள்ளம் கொண்ட புரட்சித் தலைவர் விளங்குகிறார். கட்டிடத்தைத் திறக்க வேண்டுமென்று கூறியவர் பொன்மனச் செம்மல் புரட்சித் திறகுப் பத்தாயிரம் ரூபாய் வழங்கும் புரட்சித் தலைவர் அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழகத்தின் எதிர்காலம் புரட்சித் தலைவரின் கால்களிலே ஒளிமயமாகக் காட்சியளிக்கப் போகிறது என்பதை சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல், எடுத்துக் காட்டுகின்ற இந்த ஆளுநர் உரையை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். உழைப் பலர்களின் வளமான எதிர்காலம் இதிலே இருக்கிறது. எவிய சமூகங்களின் ஏற்றம் இதிலே தெரிகிறது. அவர்களின் சார்பில் இதயம் நிறைந்த நன்றியை புரட்சித் தலைவருக்குக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஐயாவின் தொண்டனாக, அண்ணாவின் தம்பியாக இருந்து, புரட்சித் தலைவரை இதய தெய்வமாக ஏற்று அனைத்து இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொண்டனாகிய என்னை கண்ணியமிக்க சான்றோர்கள் நிறைந்துள்ள இந்த அவையிலே இணைத்து பெருமைப்படுத்திய இதய தெய்வம் புரட்சித் தலைவருக்கு என் நன்றியை மீண்டும் கூறிக்கொண்டு எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்த மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்து அமைகிறேன். வணக்கம். வாழ்க புரட்சித் தலைவர் அரசு வளர்க புரட்சித் தலைவரின் புகழ்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தில் என்னுடைய கருத்துக் களைக் கூறுவதற்கு முன்பு, இந்த மன்றத்திற்குப் புதிதாக வந்திருக்கிற உறுப் பினர்களுக்கும், புதிதாகத் தேர்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற மேலவையின் அணைத் தலைவர் அவர்களுக்கும், எங்கள் அணியின் சார்பாக நல்வாழ்த்துக் களையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த விவாதத் தில் சில கருத்துக்களைக் கூற அனுமதித்ததற்காக நான் மகிழ்ச்சியைத் தெரி வித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

இந்த ஆளுநர் உரையில் கடந்த ஆண்டுகளில் அறிவிக்கப்பட்டதற்கு மாறாக சில முக்கியமான அறிவிப்புக்களை அறிவித்ததற்காக நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஒன்றிரண்டு அவற்றில் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமென்று சொன்னால், எல்லாரும் சொன்னதையே நானும் சொல்ல வேண்டும். மாவட்டங்களைப் புதிதாகப் பிரிக்கும் அறிவிப்பு, கட்டிடப் பணியாளர்களுக்கு நலநிதியாக அவர்களுக்கு ரூ. 10 ஆயிரம் உதவித் தொகை தருவது பற்றிய அறிவிப்பு, அரசு ஊழியர்களுக்கு ஓய்வு பெறும்போது, உதவித்தொகையாக ரூ. 10 ஆயிரம் தருவது, நடப்பாண்டில் ஊதியக்குழு அமைப்பது சம்பந்தமான அறிவிப்பு வரும் என்ற அறிவிப்பு போன்றவைகள் வரவேற்கத்தக்க, பாராட்டத்தக்க அம்சங்களாக இருக்கின்றன. இதற்காக எல்லோருடனும் சேர்ந்து நானும் எங்கள் அணியின் சார்பாக, ஆசிரியர்களின் சார்பாக, அலுவலர்கள் சார்பாக மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பாராட்டையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் மாவட்டங்களைப் பிரிப்பதென்பது, ஏழையெளிய மக்களுக்கு, அரசாங்கத்தின் திட்டங்களுடைய பயன்கள் விரைவாகப் போய்ச் சேர வேண்டுமென்பதற்காகவும், நிர்வாகத்தை விரைவுபடுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவும், நிர்வாகத்தை எளிமைப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவும் தான், இந்த மாவட்டங்களைப் பிரிக்கிறோமே தவிர, வேறு அம்சங்கள் இதில் முக்கியமானவை அல்ல என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. இந்த மாவட்டங்களைப் பிரிப்பதன் மூலம், விரைவாக நிர்வாகம் நடக்கும், ஏழையெளிய மக்களுக்கு அரசின் திட்டங்கள் முன்பிருந்த தாமதம் இல்லாமல், மிக அதிகமாக வேகத்தோடு சென்றடையும் என்பதை நாம் நிலைநாட்டினால்தான், மாவட்டங்களைப் பிரிப்பதன் இலட்சியத்தை அடைந்தோம் என்ற பெருமையைப் பெற முடியும். ஆகவே அந்த வகையில் இந்த மாவட்ட நிர்வாகங்களை எளிமைப்படுத்தி, ஏழையெளிய மக்களுக்கும், பாமர மக்களுக்கும் அரசு செய்யக்கூடிய நல்லவைகள் உடனுக்குடன் விரைவாகச் சென்றடைவதற்கான திட்டங்களையும் இணைத்துச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, கட்டிடத் தொழிலாளர் நலநிதி அறிவிப்பு. இந்தக் கொள்கையை வரவேற்கிற சமயத்தில் சமுதாயத்தில் நலிந்த பிரிவினர்களிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகள் வரும்போது, அத்தகைய கோரிக்கைகளையும் அரசு ஆய்ந்து அனுதாபத்துடன் பரிசீலனை செய்து வாங்கலத்தில் நல்ல அறிவிப்புக்களை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

அரசு ஊழியர்கள் ஓய்வு பெறும்போது, ரூ. 10 ஆயிரம் உதவித் தொகை அளிக்கப்படுமென்ற அறிவிப்பைப் பொறுத்தவரையில், அரசு ஊழியர்கள் பாதித் தொகையையும், அரசு மேற்கொண்டு பாதித் தொகையையும் சேர்த்துத் தருகிற அந்தத் திட்டத்தை, இந்த அரசு முதன் முதலாக அறிவித் ததற்காக நான் அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தத் திட்டத்தை அமுல்படுத்தும் போது, அல்லது அதற்காக அரசு ஆணை வெளியிடும்போது, ஏதேனும் குறைபாடு இருந்தால், அப்படி ஆணை வெளி வந்த பிறகு பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால், ஆணை வெளியிடுவதற்கு முன்பே, அதுசம்பந்தமான துணுக்கமான கருத்துக்களை பல்வேறு தரப்புச் சங்கங்களையும் அழைத்துப் பேசி, அதில் ஏற்கத்தக்க கருத்துக்களைச் செயல்படுத்திக் கொள்ள வகையில், அரசு ஆணைகள் வெளியிடப் படுமானால், ஆணை வந்த பிறகு குறை சொல்வோர் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கும். ஆகவே, சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் அதைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் ஆணை வெளியிடுவதற்கு முன்பு, பல விஷயங்களைக் கேட்காமலேயே, ஒரு தலைப்பட்டசமாக, ஏதோ இந்தத் தமிழகத்தில் ஏகபோக தலைவராக இந்த ஏழரை லட்சம் அரசு ஊழியர்களுக்கும் நாம்தான் இருக்கிறோம் என்று சொல்லக்கூடிய அப்படி விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில தலைவர்களை அழைத்துப் பேசி, ஒரு தலைப்பட்டசமான கருத்துக்களைக் கேட்டு, ஆணை வெளியிட்டால், அதில் குற்றங் குறைகள் இருக்கலாம். ஆகவே அதைத் தவிர்க்கும் வகையில், அனைத்துச் சங்கங்களையும், அனைத்து தரப்பிலும் கலந்து அவர்களை அழைத்துப் பேசி, அரசு ஆணையை முழுமையானதாக வெளியிடவேண்டுமென்பதை என்னுடைய கோரிக்கையாக வைக்க விரும்புகிறேன்.

(நண்பகல் 12-00)

அது மட்டுமல்ல, அந்த அரசாணையில் எப்போதும் போல சந்தேகத்திற்குரிய இடம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக அரசு சலுகைகள் அறிவிக்கப்படும்போது, தனியார் பள்ளிகள், நகராட்சிப் பள்ளிகள், மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் ஆகியவற்றில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்கள், அலுவலகர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் அவைகளை விரிவுபடுத்தும் வகையில் ஒரு வாசகமும்

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

சேர்த்திருக்கப்படும். இந்த முறை அப்படி வரவில்லை. இதைப்போலவே ஓராண்டுக்கு முன்பு விடுப்புப் பயணச் சலுகை கொடுத்தபோது, 'அரசு ஊழியர்களுக்கு' என்று சொல்லிவிட்டு நிறுத்தியதால், தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள், நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இன்றுவரை அந்தச் சலுகை கிடைக்காமல் இருக்கிறது. அதைப் பெருங்குறையாகவே அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல இந்த அறிவிப்பு ஆகிவிடக்கூடாது. தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள், நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், ஆசிரியர்கள் அல்லாத அலுவலர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் பொருத்தக் கூடிய வகையில் இந்த அறிவிப்பு குறித்த ஆணை வெளியிடப்பட வேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நடப்பாண்டில் ஊதியக் குழு வருவது குறித்து நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். நடப்பாண்டு என்றால் நிதியாண்டிலா அல்லது நடப்புக் காலண்டர் ஆண்டிலா என்ற சந்தேகம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நடப்பு நிதியாண்டிற்குள் வரவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை. மார்ச் மாத இறுதிக்குள் இந்தப் பட்ஜெட் காலக் கூட்டத்தொடரிலேயே ஊதியக் குழு பற்றிய அறிவிப்பைத் திட்டவாட்டமாக அரசு அறிவித்தால், பல குழப்பங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாம். இந்த ஊதியக் குழுவைப் பொறுத்த வரையில், தமிழகத்திலே இருக்கின்ற மூன்று லட்சம் ஆசிரியர்கள் சார்பாக ஒரு கோரிக்கையை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். மூன்று லட்சம் ஆசிரியர்களுக்கென்று ஒரு ஊதியக் குழுவும், ஆசிரியர்கள் அல்லாத அலுவலர்களுக்கு என்று ஒரு ஊதியக் குழுவும், ஆக இரண்டு ஊதியக் குழுக்கள் அமைத்தால் தான், ஆசிரியர்களுக்கென்று இருக்கக்கூடிய சில பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து நியாயம் வழங்க முடியும். இந்த விஷயத்தில் மத்திய அரசினர்கூட நல்ல முன்னுதாரணத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் மத்திய அரசினர் ஆசிரியர்களுக்கென உள்ள பிரச்சினைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்த பிரச்சினைகள் என்று கருதி, தனி அணியாகப் பிரித்து ஊதிய நிர்ணயம் செய்து இங்கேயுள்ள குறைபாடுகளைத் தவிர்த்திருக்கிறார்கள். அந்த நல்ல

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

செயலை நாமும் பின்பற்ற வேண்டும். மொத்தமுள்ள ஏழரை இலட்சம் ஊழியர்களில் மூன்று இலட்சம் ஆசிரியர்கள் இருப்பதால், அவர்களுடைய தனித் தன்மை வாய்ந்த ஊதியப் பிரச்சினைகள் குறித்து ஆராய ஆசிரியர்களுக்கென தனி ஊதியக் குழுவை அமைக்க வேண்டுமென்று மூன்று இலட்சம் ஆசிரியர்கள் சார்பாக வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்லாமல், ஊதியக் குழுவின் அறிக்கை வந்து அமுல்படுத்தும் வரை வழக்கமாகக் கொடுக்கக்கூடிய இடைக்கால நிவாரணத்தை வருகின்ற பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரிலேயே அறிவிக்க வேண்டுமென்று ஆசிரியர்கள், அலுவலர்கள் சார்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிலோடு இணைந்த கல்வித் திட்டத்தைப்பற்றி ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதற்காக நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். மகாத்மா காந்தியடிகள் தன்னுடைய மூச்சுப் பேச்சாகக் கூறிய ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தை செயற்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆசையில் தொடங்கப்பட்டு, பல்வேறு குறைபாடுகளின் காரணமாக சரியான முறையில் செயல்படுத்தப்படாமல் அந்தத் திட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால் இன்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தமிழகத்திலே பயிலுகின்ற மாணவர்களுக்குத் தொழிலோடு இணைந்த கல்வித் திட்டத்தைத் தரவேண்டுமென்று உறுதியாக இருப்பதைக் கண்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஆசிரியர்களாகிய நாங்கள் இதனால் பெருமைப்படுகிறோம். காரணம், எங்களிடம் படிக்கும் மாணவர்கள் வேலை இல்லாமல் சுற்றித் திரிவதால், அவர்கள் பல்வேறு சமுதாயத் தீமைகளுக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே இந்தத் தொழிலோடு இணைந்த கல்வித் திட்டத்தை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். மத்திய அரசோடு வாதாடிப் போராடி இத்திட்டத்திற்காக அதிக நிதியுதவி பெற்று, வருகிற கல்வியாண்டு முதல் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செயல்படுத்துவதற்கு முன்பாக இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை எத்தெந்த சூழ்நிலையில் எத்தெந்த வகையிலே அமைக்கலாம் என்பது குறித்து ஆசிரியர்களுடைய அனுபவங்களையும், தொழில் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழில் நிபுணர்களின் கருத்துக்களையும் கேட்டுப் பெற்று அமைப்பதுதான் சரியான ஒரு கல்வித் திட்டமாக இருக்கும். தொழில் கல்வித் திட்டத்தைப்பற்றிச் சரியாகத் தெரியாதவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்பதைவிட, தெரிந்தவர்களைக் கூப்பிட்டு அறிய வேண்டும். வெறும் தீர்வாக

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

ரீதியாகவே எண்ணக் கூடியவர்கள், அணா, பைசாவாக சொல்லக் கூடியவர்கள் ஆகியவர்களை அழைத்துப் பேசி இத்திட்டத்தை உருவாக்கினால், கடந்தகாலத்திலே கல்வித் திட்டத்திலே ஏற்பட்ட கோளாறுகள் மீண்டும் ஏற்படக்கூடும் என்பதை எச்சரிக்கையாக அரசுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று சத்துணவுத் திட்டத்தை நாங்கள் எல்லாம் தீவிரமாக ஆதரிக்கக்கூடியவர்கள். இந்த நாட்டிலே இந்த மாணவர்கள் பசிக் கொடுமையினால் அவதிப்படுகிற, வாடுகின்ற கொடுமையான காட்சியை, மற்ற எவரையும் விட நாங்கள் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். ஆகவே, அந்தப் பசிக் கொடுமையைத் தீர்ப்பதற்கு இந்தத் திட்டம் உதவி செய்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, மேலும் மேலும் மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலே சேருவதற்கு ஒரு தூண்டுதலாக இருக்கிறது. கல்வி வாய்ப்பு மாணவர்களுக்கு அதிக அளவில் கிடைக்கின்றது. அதற்குத் தூண்டுகோலாக இருக்கிறது. நாங்கள் இந்தத் திட்டத்தை ஆதரிக்கிறோம். இந்தத் திட்டம் ஒருவேளைத் திட்டமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் கூட, வருகின்ற ஆண்டிலே நிதி ஆதரத்தின் அடிப்படையில், இது இரண்டு வேளையாக, மூன்று வேளையாக வளர்ந்து, எல்லா மாணவர்களுக்கும், குறிப்பாக ஏழை மாணவர்களுக்கும் கட்டாயமாக மூன்று வேளை உணவும், கட்டாயக் கல்வியும், இலவசப் புத்தகங்களும், இலவசச் சீருடையும், படிப்பதற்கான வசதிகளும் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்பதை நாங்கள் தீவிரமாக ஆதரிக்கக் கூடியவர்கள். அப்படிச் செய்தால்தான்—இன்று நாம் படுகின்ற அவதிகள் நம்மோடு போகட்டும்—வருங்கால சந்ததியாவது நல்லபடியாக இருக்கட்டும் என்ற நல்ல ஒரு கொள்கையை நாம் செயல்படுத்த முடியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டத்தை வருகின்ற ஆண்டுகளிலே உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே இருக்கின்ற மாணவர்களுக்குக் கூட விரிவுபடுத்துவதாக பத்திரிகைகளிலே எல்லாம் செய்திகள் வந்தன. ஆனால், ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் அதுபற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று நினைக்கின்றேன். வருகின்ற ஆண்டுகளில் அப்படி விரிவுபடுத்தும் அந்தத் திட்டத்தை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம். இந்த நேரத்தில் ஒன்றை மட்டும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன் இந்தத் திட்டம் துவக்கப்பட்டபொழுது அதிலே, இதைச் செயல்படுத்துவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற ஊழியர்கள் காட்டிய நெறிமுறைகள், அந்த உணர்வு இப்பொழுது காட்டப்படவில்லை; குறைவாக இருக்கிறது. நானும் அவ்வப்போது பயணங்கள் செய்யும்போது, இந்தச் சத்துணவு மையங்களைச் சென்று பார்க்கிறேன். அப்போதிருந்த ஆர்வம், இதைச் செயல்படுத்துகின்றவர்களுக்கு இப்போது குறைந்துகொண்டு வருகிறது. மாறாக இதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஊழியர்கள் இதிலே சில லாபங்களை அடையலாமா என்று எதிர்பார்த்துக்

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

கொண்டிருக்கிறார்கள். சில தவறுகளைச் செய்கிறார்கள். இது அரசின் குற்றமல்ல. திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகின்றவர்களுடைய குற்றம். இதைச் சரியான முறையில் கண்காணிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய புகார். இந்தத் திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஊழியர்கள் தங்களுடைய பணிகளைச் செம்மையாக, திறமையாகச் செய்கின்றார்கள் என்பதை கடுமையாக கண்காணிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் வேண்டும். அது சமூக நலத் துறையிலே இருந்தாலும் சரி, கல்வித் துறையிலே இருந்தாலும் சரி, அப்படி கடுமையான ஏற்பாடுகள் இப்போது இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆதலால் இந்தக் கடுமையான நம்முடைய பிடிப்பு தளர்ந்து விட்டால், தவறு செய்பவர்களுடைய எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி, இன்று நாம் ஒரு குழந்தைக்குச் செலவழிக்கக்கூடிய தொகைகளில் கால் பகுதிகூட அந்தக் குழந்தைகளுக்குச் சென்று சேர முடியாத அவல நிலைமையை ஏற்படுத்திவிடும். ஆகவே இந்தத் தவறுகளை நிறுத்துவதற்கு கடுமையான கண்காணிப்புகள் வேண்டும். தவறு செய்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும், உடனுக்குடன் கடுமையான தண்டனை அளிக்கப்பட வேண்டும். ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு பசி ஆற்றுவதற்கு கொடுக்கப்படும் அந்தத் திட்டத்திலே கூட, தங்களுக்கு என்ன ஆதாயம் என்று யாராவது சிந்திப்பார்களானால், அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய தண்டனை மிகக் கடுமையாக, நம்முடைய கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கூட இருக்கலாம் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆளுநர் உரையிலே எங்களைப் பொறுத்த சில அறிவிப்புகள் கூட்டிக் காட்டப்படும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் இல்லை; எங்களுக்கு வருத்தம். ஒருவேளை பட்ஜெட் கூட்டத்தில் ஆசிரியர்களுக்கென்று சில அறிவிப்புகளை ஒதுக்கி வைத்திருந்தால், உண்மையிலேயே அதற்காக நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். ஆசிரியர்கள் எப்போதும் புதிய கோரிக்கைகளைக் கேட்பதில்லை. நிதிச் சுமை ஏற்படுத்தும் கோரிக்கைகளைச் சொல்லி அரசுக்கு சங்கடங்களை ஏற்படுத்துபவர்கள் அல்ல. ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்ட அறிவிப்புகளில் வெளியிடப்பட்ட ஆணைகளில் பல முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. இவைகளைத் தான் ஆசிரியர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கூட்டிக் காட்டுகிறார்கள். ஆதலால் இப்படி முரண்பாடுகளை—ஏற்றச் தாழ்வுகளை சரி செய்கின்ற வகையில் சிலபல ஆணைகள், சில பல அறிவிப்புகள் இதில்

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

(பிற்பகல் 12-10)

வருமென்று நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் அப்படி வரவில்லை. அது எங்களுக்கு வருந்தத் தக்கதாக இருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட, இப்போது, சுட்டிக் காட்டுவதன் மூலமாக பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரில், இந்தக் குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கான வாய்ப்புகளை இந்த அரசு ஏற்படுத்தித் தரும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இப்போது நான் ஒரு சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பதவி மேம்பாடு என்பதைப்பற்றி நம்முடைய கொள்கையிலே முரண்பாடு இருக்கிறது. Upgradation-ஐப் பொறுத்தவரையில் ஹெயர் கிரேட் டிச்சர்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய இளநிலை ஆசிரியர்கள், இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் இவர்களுடைய பதவிகளை அறவே நாம் நீக்கிவிட்டு, இளநிலை ஆசிரியர்களை இடைநிலை ஆசிரியர்களாகப் பதவி மேம்பாடு செய்து வருகிறோம். ஆக

Higher grade posts have been abolished. அதைப்போல,

இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் பதவி நீக்கப்பட்டு எல்லாமே முதல் நிலை தமிழாசிரியர்கள் பதவிகளாக்கப்பட்டன. இரண்

டையுமே நான் வரவேற்கிறேன். இந்த இரண்டு பதவிகளையும் நீக்கிவிட்டு, அதே நேரத்தில், இடைநிலை ஆசிரியர்கள், சிறப்பு ஆசிரியர்கள், அவர்களில்

பலர், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பி.டி. பட்டம் பெற்றிருக்கின்றார்கள், புலவர்

பட்டம் பெற்றிருக்கின்றார்கள். பி.லிட். பட்டம் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே பாடங்களைப் போதிப்பதற்கு தகுதி படைத்தவர்களாக தங்களுடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பொறுத்தவரையில், இளநிலை ஆசிரியர்களை,

இடைநிலை ஆசிரியர்கள் என்று மாற்றியதைப் போல, இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களை முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்களாக உயர்த்தியதைப்

போல, பி.டி., பட்டம் பெற்ற, பி.லிட்., பட்டம் பெற்ற, புலவர் பட்டம் பெற்ற இடைநிலை ஆசிரியர்களை, சிறப்பு ஆசிரியர்களை பட்டதாரி ஆசிரியர்களாக

வும் தமிழ் ஆசிரியர்களாகவும் பதவி மேம்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பது எங்களுடைய கோரிக்கை. ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்ட சலுகைகளில் விடு

பட்ட அல்லது மறந்துவிடப்பட்ட அல்லது முரண்பாடுள்ள ஒன்று இது என்பது ஒரு கோரிக்கை. இதை நாங்கள் பல ஆண்டுகளாகச் சுட்டிக்காட்டு

கிறோம்.

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

இன்னொன்று. பயிற்சிக்கு உரிய காலத்திற்கு ஊதியம். Training qualification இருந்தால் additional increment என்று ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்து, ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு, செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு 1—6—1981 முதல் கொடுத்தோம். அதை நான் வரவேற்கிறேன். இந்தியாவில் எந்த மாநிலத்திலும் செய்யாத ஒன்று. அது ஒரு பெரிய சலுகை. அந்தச் சலுகை இந்த மாநிலத்தில் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிச் செய்தது பாராட்டிற்குரிய ஒன்று. அதைப் போலவே, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இன்று உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே மேல் நிலைப் பள்ளிகளிலே இருக்கின்றார்கள். அதைப்போலவே பயிற்சி பெற்ற ஓவிய ஆசிரியர்கள், கலைக் கைத்தொழில் ஆசிரியர்கள், உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்கள், தமிழாசிரியர்கள், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், முதுகலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், முதுகலைத் தமிழாசிரியர்கள், உடற் கல்வி இயக்குநர்கள் போன்ற பல்வேறு ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு பயிற்சித் காலம் இருக்கிறது. அந்த டிரெயினிங் குவாலிபிகேஷன் இருப்பவர்களுக்கு கூடுதல் ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. இது நீக்கப்பட வேண்டிய குறையாகும். இது புதிய கோரிக்கை அல்ல.

அதுபோலவே இன்னொன்று இருக்கிறது. நம் மூன்றாவது ஊதியக் குழுவில் இரண்டாம் நிலை உடற் கல்வி ஆசிரியர்களும், முதல் நிலை உடற் கல்வி ஆசிரியர்களும் ஒன்று என இரண்டையும் இணைத்தோம். ஒரே கிரேடு என்று இணைத்தோம். அதை நான் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். ஆனால் அப்படி இணைக்கும்போது. அந்த முதல் நிலை உடற் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்ற கூடுதல் கல்வித் தகுதியை additional educational qualification- -ஐ மனதில் இருத்தி அவர்களுக்கு என்று தனியாக சிறப்புதியத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகவே கேட்டு வருகிறோம். அது இன்னும் தரப்படவில்லை. இது புதிய கோரிக்கையல்ல, ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்ட சலுகையில் உள்ள ஒரு முரண்பாடு. இந்தக் குறை தீர வேண்டுமென்பது எங்களுடைய கோரிக்கை.

வேலை நாட்களைப் பொறுத்தவரையில், சொல்கிறேன். ஒரு அரசு ஊழியருக்கு, நான்-வெக்கேஷன் டிப்பார்ட்மெண்டில் உள்ள அரசு ஊழியருக்கு 33 நாட்களும் ஈட்டிய விடுப்பு கிடைக்கிறது. வெக்கேஷன் டிப்பார்ட்மெண்டிலே இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு 3 நாட்கள்தான் ஈட்டிய விடுப்பு என்ற முரண்பாடு இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினேன். ஆனால் அறிவிப்பு வந்தது என்னவென்றால், 3 நாட்கள் என்பது 10 நாட்கள் என்று ஆக்கப்பட்டது. ஆனால் வேலை நாட்கள் 20 நாட்களாகத் தேவையில்லாமல் உயர்த்தப்பட்டது. பலத்த அதிருப்திக்கு ஆளான அறிவிப்பு இது.

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

எங்களுடைய கோரிக்கையை அரசு கவனிக்கவில்லை. அரசு விதிமுறையின் படி எடுத்துக்கொண்டாலுங்கூட, 11 நாட்களுக்கு ஒரு நாள் ஈட்டிய விடுப்பு என்று தரப்பட வேண்டும். எங்களுடைய 200 நாட்கள் வேலை அடிப்படையிலே பொத்தத்திலே அரசு விடுமுறைகளை இணைத்து ஈட்டிய விடுப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்றால், விதிமுறையின்படி ஈட்டிய விடுப்பு எங்களுக்கு 23 நாட்கள் தரவேண்டும். அதைச் செய்யாமல் புதிய தலைவலியை உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள். விதி முறையையும் செயல்படுத்தாமல், இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் அறிவிப்பு வந்திருக்கின்றது. அந்தச் சலுகை திருப்தியைக் கொடுக்காமல் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. இதையே நாங்கள் இரண்டு ஆண்டுகளாகச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். இது ஒரு முரண்பாடு.

அதைப்போலவே, மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் எம்.பி.எட். கல்வித் தகுதி பெற்று உடற் கல்வி இயக்குநர்கள் இருக்கின்றார்கள். போஸ்ட் கிராஜுவேட் இருக்கின்றார்கள், ஸ்கேலின் ஆசிரியர்கள். Physical Education Directors with M.P.Ed. qualification are also first-graduate teachers இது புதிய கோரிக்கையல்ல. இது ஒரு முரண்பாடு. கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், துணைப் பேராசிரியர்கள் பதவியும், உடற் கல்வி இயக்குநர்கள் பதவியும் ஒரே சமமாக ஆக்கப்பட்டு, ஒரே ஊதியம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாராட்டியிருக்கிறோம். ஆனால் மேல்நிலைக் கல்வியிலே முரண்பாடு இருக்கிறது. அதைக் களைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போல புதிய மேல் நிலைப் பள்ளிகள் ஏராளமாக ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். எப்படி கல்விக்கண் தந்த காமராஜர் அவர்கள் ஆரம்பப் பள்ளிகளை மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் நிறைய திறந்தார்களோ, அதைப்போல மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் மேல் நிலைப் பள்ளிகளைத் துவக்கினோம். அப்படி மேல் நிலைப் பள்ளிகளைத் துவக்கி, கல்லூரிக் கல்வியின் ஒரு பகுதி ஏழை எளிய மக்களுக்குக் கிடைக்கும் வகையில் இந்த அரசு செய்திருப்பது மிகவும் உயர்ந்த காரியங்கள். அதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அப்படி மேல் நிலைப் பள்ளிகள் துவக்கப்பட்ட பிறகு, அந்தப் பள்ளிகளின் பணிச்சுமை அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் ஒரு மேல் நிலைப் பள்ளிக்குக் கூட ஓர் உதவியாளர் பதவிகூட அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதைப்போலவே, அங்கிருக்கிற அறிவியல் ஆய்வகம் ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் உடனாள் தரப்பட வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். உடனாள் பதவி இல்லாவிட்டால் எப்படி

அவர்களுக்கு ரூ.600 மட்டும் என்னுடைய
இன்னயத்திற்குறார்க்கு

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

செய்முறைப் பயிற்சி நடக்கும்? இந்த உதவியாளர், உடனாள் பதவிகளுக்கு ஆட்கள் நியமிக்கப்படாவிட்டால், அங்கே எவ்வளவு குறைபாடுகள் ஏற்படும் என்பதை அரசு நிச்சயமாக உணரும். இவை நீண்டகாலக் கோரிக்கையாகும். பல இடங்களில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் என்று பெயர்தானே தவிர, தேவையான பணியிடங்கள் கொடுப்பதில்லை. கேட்டால், அங்கீகாரம் என்பது வேறு, பணியிடங்கள் அனுமதிப்பது வேறு என்று கூறுகிறார்கள். அது முரண்பாடு. தேவையான பணியிடங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியப் பணியாக இருந்தாலும் சரி, ஆசிரியரல்லாதார் பணியாக இருந்தாலும் சரி, போதிய பணியிடங்கள் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அங்கீகாரமே கொடுக்கக் கூடாது. ஆதலால் அங்கீகாரம் கொடுத்து விட்டு, போதிய பணியிடங்கள், கொடுக்காமலிருப்பது எப்படி மாணவர்கள் நலன்களை பாதிக்குமென்பதை அரசு உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே உள்ள பள்ளிகளில் பல பணியிடங்கள் இன்னமும் பூர்த்தி செய்யப்படாமலிருக்கின்றன. அதனையும் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தற்காலிகப் பணி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், 14 ஆண்டுகளாக தற்காலிகப் பணியில் உள்ள ஆசிரியர்கள் தமிழ் நாட்டில் அரசு உயர் நிலைப் பள்ளி, அரசு மேல் நிலைப் பள்ளிகளிலே இருக்கிறார்கள். இதை அரசு நம்புமோ நம்பாதோ, ஆனால் உண்மை. 14 ஆண்டுகளாக இன்னமும் தற்காலிகப்பணியில் இருக்கிறார்கள். காரணம் என்ன? சர்வீஸ் கமிஷன் என்ற பூதத்தை இடையிலே வைத்துக்கொண்டு அதைக் காட்டி காட்டி காட்டி அது ஒரு அட்டானாமஸ் பாடி (autonomous body) என்று காட்டி பயமுறுத்துகிறார்கள். அவர்கள் பணி வரன்முறை செய்வதற்கு இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகின்றன. எதற்காக தேவையில்லாத சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்? சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாகப் பணி வரன்முறை செய்ய காலதாமதமாகிறது என்றால், அதில் இருக்கின்ற குறைபாடுகளை ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறோம். இவர்கள் எல்லோரையுமே சர்வீஸ் கமிஷன் வரன்முறை செய்யும் என்பதை எடுத்துவிட்டு. அரசே ஒரு மாற்று ஏற்பாடு

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 பிப்ரவரி 17]

செய்து, உடனுக்குடன் பணி வரன்முறை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இது பெரிய பிரச்சினையாக எழுந்து அரசுக்குத் தலைவலியை உண்டாக்கும்.

அதைப் போலவே ஒரு சில ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும், பணியில் சேர்ந்த நாளிலிருந்தே பணி வரன்முறை செய்யப்பட்டு, ரெட்ராஸ்பெக்டிவ்வாக regularisation செய்யப்பட்டும், பலருக்கு 5 ஆண்டுகள் கழித்துத் தான், அல்லது 8 ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் retrospective regularisation என்றும் பாகுபாடுகளை உருவாக்கினால், அது கண்கூடாக, தெளிவாக டிஸ்கிரிமினேஷனாக இருக்கிறது. ஆகவே எல்லோருக்கும் பணியில் சேர்ந்த தேதியிலிருந்து ரெட்ராஸ்பெக்டிவ்வாக வரன்முறை செய்ய வேண்டுமென்று கொள்கை ரீதியாக ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன் ஆளுநர் உரை விவாதத்திற்கு பதில் அளிக்கும்போது, இந்த அறிவிப்பு வருமானால், மூன்று இலட்சம் ஆசிரியர்களும் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். கொள்கை ரீதியான முடிவுதான். இதையெல்லாம் அரசு பார்த்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தொழில் ஆசிரியர்களும் அப்படித்தான். அவர்களில் நான்கு பிரிவினர் இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் எடுத்துவிட்டு ஒரே பிரிவாக ஆக்க வேண்டுமென்பது ஒரு கோரிக்கை. டிப்ளமா படித்த ஓவிய ஆசிரியர்களுக்கு அந்த டிப்ளமா கல்வித் தகுதிக்கு ஏற்ற பதவிகளை உருவாக்க வேண்டும். இதனாலே அரசுக்குக் கூடுதல் செலவு வரப்போவதில்லை.

தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை, ஒன்றைச் சொல்கிறேன். விடுப்புப் பயணச் சலுகை, வீடு கட்ட கடன் உதவி இவற்றை அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கியதற்கு இந்த அரசை நான் பாராட்டுகிறேன். அதேபோல் அரசு மானியத்தை முழுமையாகப் பெறும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் இவற்றைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விடுப்புப் பயணச் சலுகை, வீடு கட்ட கடன் உதவி கொடுக்கப்படாதது, இவர்கள் மத்தியில் மிகப் பெரிய விரக்தியை உண்டாக்கி இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

(பிற்பகல் 12-20)

காரணம், இன்று அநேகமாக தனியார் பள்ளிகளிலே இருக்கும் கல்வித் தரம் பற்றி எல்லா அமைச்சர்களும், எல்லா அதிகாரிகளும் பேசி வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கல்வித் தரத்தின் மேம்பாட்டிற்காக தனியார் பள்ளிகள் பாடுபடுகின்றன என்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, அங்கே பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு, நம்முடைய முழு மானியத்தை வாங்கிக் கொண்டு பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு நாம் உரிய நியாயத்தை வழங்க வேண்டும். எல்லாச் சலுகைகளும் அவர்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு உரிய எல்லாச் சலுகைகளும் தனியார், நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் உடனடியாக அளிக்கப்படுமென்ற கொள்கை ரீதியான அறிவிப்பை மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் தன்னுடைய பதிலுரையிலே கொடுத்தால், நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைவோம். இதைச் சுட்டிக் காட்டக் காரணம், இதையெல்லாம் சொல்லி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இவைகள் புதிய கோரிக்கைகள் அல்ல. எனவே இந்தக் கோரிக்கைகள் பற்றி அரசு நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து, இந்த விவாதத்திற்குப் பதில் தரும்போது, முதல்வரவர்கள் நல்ல அறிவிப்புகளை, மனம் மகிழ்ச்சியடையும் அளவுக்கு அறிவிப்புகளைத் தந்தால், நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைவோம்.

மேல்நிலைக் கல்வியில், தொழிற் கல்வி முக்கியமான கல்வியாக இருக்கிறது. எனவே அங்கே பணியாற்றும் பகுதி நேர தொழிலாசிரியர்களை முழு நேர ஆசிரியர்களாக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையைப் பரிசீலித்து ஆதரவான அறிவிப்பு தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முடிப்பதற்கு முன்பு ஒன்றைச் சொல்லி முடிக்கிறேன். கல்வித் தொழிலில் கடந்த ஓரிரண்டு ஆண்டுகளாகத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த ஆட்சி முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்டபோது இருந்த உறுதியான கொள்கையில் இப்போது சில தடுமாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் வந்திருக்கிறது. அரசின் கொள்கையை ஆதரிப்பவர்கள் நாங்கள். அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எல்லாக் கொள்கைகளையும் ஆதரிக்க முடியாது. அன்று இருந்த உறுதியான அணுகு முறை இருக்கிறதா என்றால் அதில் சந்தேகம்தான்.

1984 பிப்ரவரி 17

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஏ. ஜே. தாஸ்): மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் 25 நிமிடங்களாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விரைவில் முடிக்க வேண்டும்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: தனியார் பாலிடெக்னிக்ஸ்கள், தனியார் பொறியியல் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கலாமென்று சொல்லுகிற நேரத்தில், அவர்களுக்கு 15 சதவிகிதம் மேனேஜ்மென்ட் கோட்டா என்ற முறையில் இட ஒதுக்கீடு கொடுக்கிறோம். இதனால் வரக்கூடிய பெரிய சமுதாயத் தீமைகளை உணர்ந்து இதை அறிவித்தோமா அல்லது இப்போது இதை அறிவிக்கலாமென்று அறிவித்தோமா என்பது என்னுடைய சந்தேகம். அந்த 15 சதவிகித மேனேஜ்மென்ட் கோட்டாவில் எப்படிப்பட்ட மாணவர்கள் வருவார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தொழில் நுணுக்கக் கல்வி நிலையங்களில், தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளில் 15 சதவிகிதம் மேனேஜ்மென்ட் கோட்டாவில் தரம் குறைந்த மாணவர்கள் வந்தால், நாட்டின் எதிர்காலம் என்னவாகும்? அங்கே பயிற்சி பெறுகிற மாணவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்? ஏற்கெனவே 10 சதவிகிதம் இருந்தது. அது கருத்து வேறுபாட்டுக்குரிய விவாதப் பொருளாக இருக்கும்போது, 15 சதவிகிதம் மேனேஜ்மென்ட் கோட்டா என்ற அறிவிப்பு முற்போக்குக் கொள்கைக்கு ஏற்ற அறிவிப்பல்ல. அதற்கு முரணானது. இதன்மூலம் ஏற்படும் எதிர்கால சமுதாயத் தீமைகளை நாம் சந்திக்க வேண்டும். நாம் என்றால் நாடு சந்திக்க வேண்டும். இது பற்றி மறுபரிசீலனை செய்து, இப்படிப்பட்ட சலுகைகளை அறிவிக்க வேண்டாமென்றும், கொடுத்த சலுகைகளைத் திரும்ப நிறுத்த வேண்டுமென்றும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த அரசினுடைய கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், கடந்த 2, 3 ஆண்டுகளாக தடுமாற்றங்கள், முரண்பாடுகள், அணுகுமுறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. எங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சந்தேகம், இதற்குக் காரணம் **bureaucrats** என்பதுதான். அரசுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையே இருக்கிற நல்லுறவைக் கெடுப்பதற்காக என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டு

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

மென்பதுதான் எங்களுடைய பணிவான வேண்டுகோள். அப்படி அரசு எச்சரிக்கையாக இல்லாமல் போனால், ஆசிரியர்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையே பெரிய பிளவு ஏற்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இப்போது இருக்கின்றன. இதைத் திட்டமிட்டுச் செய்பவர்கள் சில அதிகாரிகள். அப்படிப்பட்ட சில அதிகாரிகளின் தவறான வழி காட்டுதலால், அவர்கள் சொல்லும் தவறான கொள்கையை அரசு ஏற்றுக்கொள்வதால், சில குழப்பங்கள் வந்திருக்கின்றன. அது எதிர்கால அபாயங்களை உண்டாக்கும். எனவே தயவு செய்து இதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பல்கலைக் கழக நிர்வாகச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வருமென்று அறிவித்து 4 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. 1980 ஆம் ஆண்டு ஆளுநர் உரையிலே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றின் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்திற்கு விரிவான சட்டத் திருத்தம் கொண்டுவரப்படுமென்று சொல்லி, 4 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. 4 ஆண்டுக் காலம் ஆகியும் சட்டத் திருத்தம் கொண்டுவரப்படவில்லை. இதைக் கொண்டு வருவதற்கு விடாமல் குறுக்கே முட்டுக்கட்டையாக நிற்பவர்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இது அவர்கள் மத்தியில் ஒரு பெரிய அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஆகவே, பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தை ஐனரரியக் முறையில் நடைமுறைப்படுத்துகிற, முற்போக்கான புரட்சிகரமான கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துகிற சட்டமுன்வடிவை நடப்பு கூட்டத் தொடரிலேயே கொண்டு வர வேண்டுமென்று மீண்டும் நான் கேட்டு, வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து, அமைகிறேன்.

*திருமதி சீதாதேவி கிருஷ்ணசாமி : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மேதகு ஆளுநர் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வாய்ப்பினை அளித்த தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் நமது தமிழ் மொழியில், நமக்கு புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்ததற்காக என் நன்றியை முதற்கண் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆளுநர் அவர்களின் உரை விவசாயம், தொழில் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களும், ஏழை எளிய மக்களின் நல்வாழ்வின்கான பல திட்டங்களும் அடங்கியிருப்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

[திருமதி சீதாதேவி கிருஷ்ணசாமி] [1984 பிப்ரவரி 17]

சென்ற ஆண்டு சென்னையில் கடுமையான குடிநீர்ப் பஞ்சம் ஏற்பட்ட போது நமது அரசு லாரிகள் மூலம் குழாய்க் கிணறு பம்புகள் மூலம் சென்னை நகர மக்களுக்கு தண்ணீர் வழங்கி தண்ணீர்க் கஷ்டத்தை சிறப்பான முறையில் சமாளித்திருக்கிறது.

பூலங்கா தமிழர்களின் உதவிக்காக வசூலிக்கப்படும் நிதியைப் பெறவும், அவற்றை சீரான முறையில் வழிப்படுத்தவும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்றையும், மாவட்ட அளவிலான எல்லா மாவட்டங்களிலும் அமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் தவிர, பெரும் தொழில் அதிபர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்றையும் அரசு அமைத்திருப்பதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குட்டிமணி, தங்கதுரை ஆகிய இருவரின் குடும்பங்களுக்கும் விடும் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1000 நிதி உதவியும் நமது அரசு கொடுத்து வருகிறது என்பதை அறியும்போது, இதுபோன்ற ஒரு உதவியை நமது மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் செய்ய மனம் வராது என்பதைக் கூறிக் கொள்கிறேன். அவருடைய அந்த ஒரு மனம் தான் ஆதரவற்ற விதவைகளின் வேதனையை, துயரத்தை அறியும், தலைவனை இழந்த ஒரு குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு 'இன்னல்கள், துன்பங்கள் வரும் என்ற நிலையை கணவனை இழந்துவிட்ட நிலையில் ஆதரவின்றி இருக்கும் ஒரு பெண்ணைத் தவிர வேறு யாராலும் அறிய முடியாது. “நாம் என்ன செய்வோம்? என்ன செய்யப்போகிறோம்? நம் குழந்தைகளை எப்படி வளர்ப்பது? நம் எதிர்காலம் என்ன? என்று சிந்தனை செய்யக்கூட முடியாத நிலையில் இருக்கும் பெண்ணின் நிலையை ஏற்கெனவே கண்ட என்னால் உரை முடியும். கணவன் இறந்தவுடன் சொந்தம், பந்தம் யாவரும் எங்கே தனக்குச் சுமையாக வந்து விடுவார்களோ என்று பயந்து ஒதுங்கிப் போய்விடுவார்கள். இந்த நிலை ஒவ்வொரு விதவைப் பெண்ணுக்கும் ஏற்படக்கூடியது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒரு நேரத்தில், சொந்தக்காரர்களும், நண்பர்களும் உதவிடாத நேரத்தில், எனது அருமை அண்ணன் மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் எனது குடும்பத்தை

1984 பிப்ரவரி 17] [திருமதி சிதாதேவி கிருஷ்ணசாமி]

தனது அபய கரத்தால், அன்புக்கரத்தால் காப்பாற்றி வருகிறார். அதே போல் குட்டிமணி, தங்கதுரை குடும்பங்களுக்கும் உதவியளித்து காப்பாற்றி வருகிறார். இன்னும் எத்தனையோ ஏழை விதவைப் பெண்களுக்கும் பல திட்டங்கள் மூலம் அவர்கள் நல்வாழ்வு காண வழி காட்டியிருக்கிறார். இதற்காக நான் எனது அண்ணன், மாண்புமிகு முதல்வர், டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் பொற்பாதம் தொட்டு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலம் குழந்தைகள் உடல் நலத்தில் முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டு, உயரமும், எடையும் அதிகரித்திருப்பதாக அறியும்போது, எதிர்காலத்தில் தமிழகத்தில் குழந்தைகள், பெரியவர்கள் ஆகும்போது, நல்ல அறிவும், ஆரோக்கியமும் உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இத்திட்டத்தைச் செயலாக்கிய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்குத் தாய்மார்களின் சார்பில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒருவருக்கு வேலைகொடுக்கும் திட்டம். இதில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ள ஒருவருமே வேலைவாய்ப்பு பெறாதவர்களுக்கு மட்டும் முன்னுரிமை என்று அரசு அறிவித்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது ஆகும்.

புதிய சர்க்கரை ஆலை தொடங்க இருப்பது குறித்தும், “மதுரா சுகர்ஸ்” நிர்வாகத்தை அரசே, தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது குறித்தும் என் பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அரசு ஊழியர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்குவது குறித்தும், கட்டிடப் பணியில் இறக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு முதலமைச்சரின் நிதியிலிருந்து ரூபாய் பத்தாயிரம் உதவித் தொகை வழங்குவது குறித்தும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 40 கோடி அளவில் அந்நியச் செலாவணியை மீச்சப்படுத்தும் வகையில், திருச்சி மாவட்டத்தில் காகித ஆலை அமைக்கும் திட்டம் குறித்தும் பாராட்டிக்கொள்கிறேன்.

புதிதாகப் பிரிக்கப்பட்ட மாவட்டங்களுக்கு பெரியோர்களின் பெயர்களை வைத்து, அவர்களின் பேரும், புகழும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கச் செய்த நம் அரசுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

(பிற்பகல் 12-30)

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஏ. ஜே. தாஸ்): விவாதம் முடியும்வரை அவையின் அனுமதியோடு அவையின் நேரத்தை நீட்டிக்கிறேன்.

*திரு. சி. இராமலிங்கம்: மாண்புமிகு மேலவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நமது ஆளுநர் உரையில் வெளியிட்ட எல்லா அம்சங்களும் எனக்குப் பிடித்ததாக இருக்கின்றன. ஆளுநர் ஆற்றிய உரையில் ஏழையெளிய மக்களுக்கு நல்ல முன்னேற்றத்தைக் காண்பதற்காக அமைந்துள்ள திட்டங்களை நான் வரவேற்கிறேன். அந்த உரையில் 23 வது பாராவில், வறுமையை ஒழிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த அரசு முனைப்பாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டு வருவதை மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள் என்று ஒட்டுமொத்தமான பொருளாதார வளர்ச்சிப்பற்றிச் சொல்கிறார். வறுமையை ஒழிப்பதாக வருகிற இந்த வாக்கியம், மேலும் நான் ஒரு நெசவாளி என்ற முறையில் எங்களுடைய சமுதாயத்திற்கு அரும்பெரும் ஆதரவையும் திட்டத்தையும் நல்கி வருகிற இந்தப் புரட்சித் தலைவரின் அரசிலே எங்களுடைய நெசவாளர்கள் அடைந்துள்ள நன்மைகளை வரவேற்றுச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

காரணம், அண்மையில், “அராஜக ஊழல் நிறைந்த எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியைக் கண்டித்து அனைத்துக் கட்சி மக்கள் வழி நடைப் பிரச்சாரப் பயண விளக்கப் பொதுக்கூட்டம்” என்ற விளம்பரம் அச்சிட்டு வெளியிட்டு, அந்தத் துண்டு அறிக்கையில் எங்களுடைய சமுதாய மக்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களைக் கண்ணீரில் மிதக்கவிட்டிருப்பதைக் கண்டித்தும், இந்தப் பிரச்சாரம் என்று 14 கட்சிகளைச் சேர்ந்த என்னுடைய அன்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய நண்பர்கள், இந்த நெசவாளி சமுதாயத்தைப் பாதுகாப்பதாக நினைத்து இந்த வாக்கியத்தை எழுதி மக்களிடத்தில் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். இந்த வாக்கியத்தை நித்தம் நித்தம் கேட்கிற அந்த நெசவாளி சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் இன்றைக்கு அந்தப் பிரச்சாரத்தைக் கேட்டு ஏமாளிகளாக மாட்டார்கள். காரணம் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் வந்த பிறகு தான் எங்களுடைய நெசவாளி சமுதாயத்திற்குப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். நெசவாளியை தொழிலாளியாகக் கருதாத வெள்ளைக்கார அரசும், அதற்குப் பின்னாலே வந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியிலும் எங்களுக்கு எந்தவிதப் பாதுகாப்பும் கிடைக்க வில்லை என்பதை அழுத்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வேன். காரணம், 1947-ல் சுதந்திரம் வந்த பிறகு, சுயதேவைப் பூர்த்தி என்று சொல்லி, அதுவரை எங்களது, நெசவுப் படைப்புகளை,

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

தேவைக்கு மேல் உள்ளவற்றை, வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வந்த துணிகளை இனிமேல் ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். இங்கே உள்ளவர்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்தபின் தான் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவே முடியும் என்று சட்டம் கொண்டு வந்ததால், அந்தச் சட்டத்தை நேரு கொண்டுவந்ததன் காரணத்தால், ஏற்றுமதிக்குத் தடை விதித்தார்கள். அதன் காரணமாக நெசவாளர்கள் மத்தியில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வந்து கைத்தறித் துணிகளை விற்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அதன்காரணமாக நெசவாளிக்கு வேலை கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. 1953 ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய மாநாட்டினை சென்னையிலே நடத்தினார்கள். அதிலே ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து அந்த மாநாடு நடந்த நாளிலிருந்து ஒவ்வொரு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழனும் கைத்தறித் துணியை அணிய வேண்டும், மாலைக்குப் பதிலாக கைத்தறித் துணியைத்தான் போட வேண்டும் என்று நிறைவேற்றப்பட்டது. அதே நேரத்தில் தேங்கியுள்ள கைத்தறித் துணிகளை வரும் சனவரி 4-ம் தேதி அன்று தலைவர்கள் முதல் கொண்டு தொண்டர்கள் வரை தோளில் சுமந்து சென்று விற்போம். அண்ணா அவர்கள் ஓரிடத்திலே விற்பார்கள் என்றால் மற்றொரு இடத்திலே புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் விற்பார்கள், இன்னொரு இடத்திலே திரு. கருணாநிதி அவர்கள் விற்பார்கள், டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் விற்பார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அணியில் அன்றைக்கிருந்த தொண்டர்கள் முதற்கொண்டு, தலைவர்கள் வரை, ஒவ்வொரு ஊர் ஊராகச் சென்று கைத்தறித் துணிகளை விற்போம். அதைப்போலவே சனவரி மாதம் பொங்கல் திருவிழா அன்று பொதுமக்கள் கைத்தறித் துணியை அதிகம் வாங்க ஏற்பாடு செய்தோம். அதன் காரணமாக கிட்டத்தட்ட 16 இலட்சம் ரூபாய்க்கு கைத்தறித் துணி விற்கப்பட்டது. இதை நான் ஏற்கெனவே பலமுறை பேசியிருக்கிறேன் என்றாலும், இப்போது 14 கட்சித் தோழர்கள் ஒன்றுகூடி கண்ணீர் சிந்த முயல்கிறார்கள் என்பதால் மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன். 14 கட்சித் தோழர்களுக்கு நெசவாளர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற மனம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, ஆனால் நெசவாளர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் செய்த இந்த அரிய செயலைக் குறிப்பிட்டு அப்போது ராஜ்ய சபை உறுப்பினராக இருந்த திரு. புபேஷ் குப்தா அவர்கள் அன்றைக்கு பிரதமராக இருந்த பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களைக் கேட்டார்கள். “பண்டித நேரு அவர்களே, தென்னாட்டில் திரு. அண்ணாதுரை என்பவர் அரிய செயலைச் செய்து வருகிறார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?” என்று கேட்டபோது, பண்டித நேரு அவர்கள் எழுந்து, “நான் அறிந்தேன், அதைப் பற்றி கூர்ந்து கவனித்தேன். திரு. அண்ணாதுரை செய்ததிலிருந்து கைத்தறி நெசவாளர்களை எப்படி வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற படிப்பினை நான் பெற்றேன்” என்று பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தப் படிப்பினையின் காரணமாக கிட்டத்தட்ட 1953 ஆம் ஆண்டு சனவரி திங்களிலேயே 30 இலட்சம் ரூபாய்க்கு கைத்தறித் துணி விற்கப்பட்டது. அன்றைக்கு 30 இலட்சம் ரூபாய் என்றால், இப்போது எத்தனை கோடி ரூபாய் இருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அதன் பிறகு மீண்டும் 1954 ஆம் ஆண்டில் விற்றோம். அந்த ஆண்டிலேயே பண்டித நேரு அவர்கள் திரு. நித்தியானந்தா காலுங்கோ தலைமையில் ஒரு குழுவை நியமித்து, நெசவாளர்களுக்கு எப்படி உதவி செய்யலாம் என்பதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். அந்தக் குழு பரிசீலனை செய்து, நெசவாளர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற முடிவு எடுத்து, மில்களுக்கு செஸ் வரி போடப்பட்டு அந்த வரியைக் கொண்டு நெசவாளர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இன்றைக்குள்ள நெசவாளர்கள் காலனிகள் எல்லாம் அந்த செஸ் நிதியிலிருந்து அமைக்கப்பட்டவைகள்தான். இனாமாகக் கொடுக்கவில்லை. கடனாக, தவணை முறையில் திருப்பிச் செலுத்தக்கூடிய வகையில் கொடுக்கப்பட்டு நெசவாளர்கள் கூட்டுறவுக் காலனிகள் அமைக்கப்பட்டன. அன்றைக்கு ஒவ்வொரு நெசவாளருக்கும் ஆயிரம் ரூபாய் என்ற அளவில் கொடுக்கப்பட்டு, 100 கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டு, இன்று பெரிய கூட்டுறவு ஸ்தாபனமாக விளங்குகிறது. அந்த கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் பொறுப்பைத்தான் நான் ஏற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியில் உள்ளவர்கள் நெசவாளர்களுக்காக வாதாடுவதாக நினைத்துக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட வாசகத்தை இதிலே சேர்த்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பண்டித ஜவஹர்லால்

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

(பிற்பகல் 12-40)

இவர்கள் காலத்தில் எங்களுக்கு உபகாரம் செய்ததாண்டா? இன்று இராணுவ மத்திரியாக உள்ள மாண்புமிகு திரு. வெங்கட்ராக்ஷன் அவர்கள் இங்கே இருந்த நேரத்திலேதான் சில நல்ல காரியங்கள் செய்தார்கள். அதன் பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகுதான் 1953 ஆம் ஆண்டு இந்தத் தமிழகத்தினுடைய, சென்னை ராஜ்யம் என்று இருந்த சட்ட மன்றத்திலே அமரர் இராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோதுதான் கரை போட்ட வேஷ்டி சேலைகளைக் கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்று ஒருமனதாக அன்றைக்கு திரு. ராஜாஜி அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை அன்றைய பிரதமர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, எந்தக் காரணத்தினாலோ அதை அமல்படுத்தவில்லை. எங்களுடைய தானைத் தலைவர் அண்ணா, எங்களையெல்லாம் வழிநடத்திச் சென்ற அவர்கள் முதலமைச்சராக வந்த நேரத்திலே, ஒருமனதாக, காங்கிரஸ் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டுவந்த அதே தீர்மானத்தை, மத்தியிலே உள்ள மத்திய அரசு இன்றுவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அந்தத் தீர்மானத்தை அண்ணா அவர்கள் கொண்டுவந்தார்கள். அதன் பிறகு எங்களுடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, நான் இதைக் குறிப்பிடுவது ஏதோ இந்திய உபகண்டத்திலே இருக்கக் கூடிய மக்களுக்கெல்லாம் ஏதோ வாரி வழங்கியதைப் போல பலபேர் பேசுகிறார்கள். ஆனால் வாரி வழங்குகின்ற அந்தச் சூழ்நிலையிலே யாரார் வாழ்கிறார்கள் என்று ஏன் கணிக்கக்கூடாது? கணிக்கத் தவறிவிட்டார்கள் என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன். என்னுடைய தொழில், என்னுடைய, சமுதாயம் தான் 6 மணிக்கு அவன் தறிக்கு சென்றால் மாலை 6 மணி வரையில் உழைக்க வேண்டும். அவனுடைய நிலையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு இங்கே நாதி இல்லை என்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். இங்கே ஆசிரியர்கள், பட்டதாரிகள் எல்லாம் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கிற குறைகளைத் தான் சொன்னார்கள். “கொடுத்தது போதாது;” இன்னும் கொடு” என்று தான் சொன்னார்கள், நாம் கொடுத்துப் பெற்று வாழ்கிறோமே இந்த நாட்டு மக்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்ற சிந்தனை இல்லாமல் அரசு கொடுக்கிற சலுகைகளை மேலும் மேலும் வேண்டுமென்கிறார்கள். அரசு எங்கே இருந்து கொண்டுவந்து இந்தப் பணத்தைக் கொடுக்கும் என்ற சிந்தனை இல்லாமல், உத்தியோகத்திலிருக்கிற ஆசிரியர் சமுதாயம் மட்டும் தான் வாழ வேண்டுமென்று ஒருதலைப் பட்சமாகப் பேசுகிறோமே, ஆனால் பள்ளிக்கு வருகின்ற பிள்ளைகளைப்பற்றி அந்த ஆசிரியர்கள் சிந்தித்ததாண்டா? அந்தப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள், என்ன தொழில் செய்கிறார்கள்? அவனுக்கு என்ன வருமானம்? அவன் தறிக்கு

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

காரணா? நிலமற்ற விவசாயியா? சிறு விவசாயியா? தச்சத் தொழில் செய்பவனா? சலவைத் தொழில் செய்பவனா? இவர்களுடைய வருமானம் என்ன என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்ததுண்டா? ஒரு ஆசிரியருடைய கடமை கூர்ந்து, கவனித்து இந்த நாட்டு மக்கள் வாழ்வதற்கு அவன் ஒரு ஆசானாக இருப்பது தான். இந்த ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிற அதிகாரிகளும் அதே போலத்தான். இன்றைக்கு இருக்கிற சமுதாய அமைப்பிலே அரசியல் சட்டத்தின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எம். எல். ஏ. க்களும் முதலமைச்சராக வருபவர்களும் தானா இந்த நாட்டுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும்? ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள், அவர்களுக்குக் கீழுள்ள அதிகாரிகள் இதைப்பற்றி நினைக்கக் கூடாதா? ஆசிரியர்கள் நினைக்கக்கூடாதா? உங்களுக்குக் குறிக்கோள் சம்பளம் ஒன்றுதான்; சம்பள உயர்வு ஒன்றுதான்; ஏதாவது ஒரு குறி வைத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். இது தானா உங்கள் குறிக்கோள்? ஏன் அரசியல் வாதிகளுக்குத் தானா இந்த நாட்டிலே மழை பெய்கிறது? வெய்யில் காய்கிறது? பஞ்சம் வருகிறது? எங்களுக்கு வரவில்லையா?

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் தலைமை)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் தற்போது ஆசிரியராகப் பணிபுரிகிறார்களா, அல்லது வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்று விட்டார்களா?

திரு. சி. இராமலிங்கம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய வேகம், விவேகம் தடைபட்டாமல் எனக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று பணிவன்போடு நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு பெண் போகிறாள் என்றால் அவள் இடையிலே இருப்பது சேணியன் கை வேலை காதிலே ஒலிப்பது தட்டானின் கை வேலை. நான் இன்றைக்கு அழகாக வருகிறேனே—இது அமைச்சர் துக்கு என்பார்கள். துணி வெளுப்பாக இருந்தால் வண்ணார ஓயில் என்பார்கள்—இது அத்தனையும் சேர்ந்தால் தான் மனிதன். எங்களைப் பற்றி இங்கே எந்த எகிரிக்கட்சித் தலைவர்களாவது பேசினார்களா? எந்த ஆசிரியர்களாவது பேசினார்களா? நாங்கள் என்ன வயிராண்டிகளா?

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்கள் பற்றிச் சொல்லும்போது, அவர்கள் என்னைக் குறிப்பிட்டுக் கூப்பிடவில்லை என்று நம்புகிறேன். நான் எல்லாவற்றிலும் பேசுகிறேன். உறுப்பினர் அவர்கள் பிரச்சினையை முடித்துவிட்டு, அடுத்த பிரச்சினைக்குப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு இங்கே நேரம் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லாம் எந்தப் பிரச்சினைக்கும் எதிரானவர்கள் அல்ல. அவர்கள் ஜி.ஓ.க்களிலே இருப்பதை விளக்கி எடுத்துச் சொல்வதற்குள் நேரம் முடிந்தது. அவர்கள் ஆதரவாகத்தான் இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவரவர்களுடைய பிரச்சினைகளை அவர்கள் விரிவாக எடுத்துச் சொல்கின்றார்கள். அதுவும் வரவேற்கத்தக்கதுதான்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : நான் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன் முன்னால் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இடைமறித்து அவருடைய கருத்தைச் சொல்லி எங்களையும் ஆதரிப்பதாகச் சொல்லியதற்கு மிகவும் நன்றி. என்னுடைய அண்ணன் தம்பிகள், ஒன்றுவிட்ட உறவினர்கள் எல்லாங்கூட ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றார்கள். என்னுடைய உறவினர்கள் எல்லாங்கூட அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் எல்லாம் படாம்போட்ட குதிரைகள். உங்களுக்குத் தெரிகிறது எல்லாம் நீங்கள் போகின்ற வழி தானே தவிர வேறல்ல. நாங்கள் படாம் அற்ற நிலையிலே இருக்கின்றோம். வீட்டுக்காரர்கள் நான்கு துணிகள் கொடுத்தால்தான் உழைக்க முடியும், வாழ முடியும் நான்கு பேர்கள் சவரம் செய்ய வந்தால்தான் வழி பிறக்கும். நான்கு பேர்கள் துணி எடுத்தால் தான் எங்கள் வயிறு பிழைக்கும். இன்னொரு சமுதாயம்கூட இங்கே இருக்கின்றது. நான்கு பேர் வேலை கொடுத்தால்தான் இந்த சமுதாயம் வாழும். நான்கு பேர்கள் வாங்கினால்தான், இந்த சமுதாயம் வாழும். ஆக இந்த சமுதாயத்தைப் பற்றி ஏன் நீங்கள் ஒரு ஜி.ஓ. கொண்டு வாருங்கள் என்று பேசக் கூடாது ?

ஆக இந்த சமுதாயத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்ற எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் இங்கே கால்நடைப் பயணம் செய்கின்றார்கள் நான் வரவேற்கின்றேன். ஆனால் உண்மைக்குப் புறம்பாக கைத்தறி நெசவாளர்களைக் கண்ணிரில்

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

மிதக்கவிட்டிருப்பதைக் கண்டிக்கிறோம் என்றால், எங்கே மிதக்கிறோம்? மழை பெய்திருக்கிறது. என்னுடைய வீடு மிதக்கிறது. என்னுடைய மகன் காகிதத்திலே கப்பல் விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றான். மழை பெய்திருக்கின்றது, ஆனால் நாங்கள் மிதக்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்தியப்பேரரசு கைத்தறிக்கு நன்மைகள் செய்கிறேன் என்று சொல்கின்றது. அதைப் பற்றியும் நான் இங்கே சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அதற்குப் பிறகு வருகிறேன். எங்களுடைய மாநில அரசு, புரட்சித் தலைவருடைய அரசு, இந்த ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு நெசவாளர்களுக்குச் செய்த நன்மைகளை இங்கே நான் எடுத்துச் சொல்வது என்னுடைய கடமை என்ற முறையிலே சொல்கிறேன். பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதன் பிறகு குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். லுங்கி கட்டியிருப்பீர்கள். 60-க்கு 40 சங்கு மார்க் லுங்கி என்று சொல்வேன். 1948-ல் அன்றைக்கு நான் தறி நெய்யும் போது, லுங்கிக்கு 4 அணா, எட்டு லுங்கிக்கு 10 ரூபாய் கிடைக்கும். இன்றைக்கு ஒரே லுங்கிக்கு புரட்சித் தலைவருடைய ஆட்சியிலே ரூ. 10.50 கூலி கிடைக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சட்டம் வருவதற்கு முன்னால் அதே லுங்கிக்கு ரூ. 4 கூலி. கடந்த ஆண்டு ரூ. 6 கூலி அதற்குப் பிறகு நம் புரட்சித் தலைவர் அன்பால், ஆதரவால் கைத்தறிக் கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கு நான் தலைவராக வந்த பிறகு, அந்தப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி அறிந்து, அந்த வர்க்கத்தினுடைய கூலியைப் பற்றி நான் ஆராய்ந்து, ஒரு நெசவாளருக்கு எவ்வளவுதான் கூலி வேண்டும் என்று நமது தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்களிடம் எடுத்துச் சொன்னேன். ஒரு லுங்கிக்கு ரூ. 10 குறைந்தபட்சக் கூலி கொடுத்தால்தான் அவன் வாழ முடியும். அவன் ஒரு நாளைக்கு 1½ அல்லது 2 லுங்கிதான் நெய்ய முடியும். அதைச் சொல்லி அந்தக் குறைந்த பட்சக் கூலியைக் கொண்டு வந்தது இந்த அரசுதான். ஆனால் அவர்களிடத்திலே தற்சமயம் சர்க்குகள் தேங்கியிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். யாரும் வாங்கவில்லை என்று சொல்லலாம். எப்போதுமே எந்த நேரத்திலும் துணிகள் யாருமே வாங்குவதில்லை. பொங்கல், தீபாவளி என்று வரும்போதுதான் வாங்குகின்றார்கள். அந்த நெசவாளி நெய்திருக்கக்கூடிய துணிகள் பொங்கலுக்கு, தீபாவளிக்கு விற்கும். இப்போதுதான் தேங்கியிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காருடைய சரியான கண்காணிப்பு இல்லாததனால்,

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

இன்றைக்கு கைத்தறித் துணி தேங்கியிருக்கிறது. மத்திய அரசு ஒரு பக்கம் மில்களுக்கு உதவுகிறது. அண்மையில் ஒரு 15 மில்களை எடுத்துக்கொண்டு ரூ. 150 கோடி கடனாகக் கொடுத்திருக்கிறது. இதற்கு முன்னாலே நலிந்த 200 மில்களை எடுத்துக்கொண்டு அதை நேஷனல் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் என்று வைத்துக் கொண்டு அந்த மில் தொழிலாளர்களுக்கு கோடிக்கணக்கான பணத்தை, ஆண்டு ஒன்றுக்கு 100 கோடி ரூபாயை இனாமாக, மான்யமாகத் தந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் மில்கள் அழிந்து வருகின்றன. இன்னொரு பக்கம் கைத்தறி நெசவாளர்களாகிய எங்களுக்கு பிரதமரின் 20 அம்சத்திட்டத்தின் பெயரால் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை. காரணம் நெசவாளர்கள் வாழவேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு ஒரு குடிசை இருந்தால் போதும், ஒரு தறியும் சாதாரணமாக ரூ. 200 இருந்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு அவன் தறி நெய்வான். அதில் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு அவன் வாழக்கையை நடத்துவான். ஆனால் மத்திய அரசு 20 அம்சத் திட்டத்திலே நெசவாளர்களுக்கு உதவிப் பணம் கொடுக்கிறோம் என்றால் ஒரு துரும்புக்கூட கொடுக்கவில்லை என்பதை நான் இங்கே சொல்லிவிட்டதான் ஆக வேண்டும். எங்களுக்காகக் கடன் கொடுக்கின்றது. ரிசர்வ் வங்கி ஒரு கைத்தறி நெசவாளருக்கு இன்றைக்கு நூல் வாங்கி அவன் வேலை செய்வதற்கு ரூ. 2,500 கொடுக்கிறது. ஆனால் கைத்தறி நெசவாளியிடம் நேராகக் கொடுப்பதில்லை. சுமார் 100 நெசவாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு ஒரு கூட்டுறவு சங்கம் அமைத்து,

(பிற்பகல் 12-50)

அந்தச் சங்கத்தை ஒரு ரிஜிஸ்டிரார் முன் ரிஜிஸ்டர் செய்து, அவர் அங்கு கொடுத்த பிறகு, அந்த துறு தறிக்காரர்களுக்குத் தேவையான மூலதனத்தை நம்முடைய செண்ட்ரல் பாங்கு கொடுத்து, கூட்டுறவு பாங்கு மூலமாக ரிசர்வ் பாங்கு கொடுத்து, அந்த பாங்கிலிருந்து ஆயிரம், இரண்டாயிரம், பத்தாயிரம் வாங்கி நூல் வாங்கி சரக்கு செய்து விற்கால் பணம் கட்ட வேண்டும். சரக்கு விற்காவிட்டாலும் வட்டி கட்ட வேண்டும். முன்பெல்லாம் 7 விழுக்காடு வட்டி. இப்போது 9 விழுக்காடு வட்டி கட்டுகிறோம். விற்காத சரக்கிற்கும் வட்டி. இதுவரை நெசவாளர்களுக்கு ஒரு பைசாகூட ரைட் ஆஃப் write off செய்தது கிடையாது. விவசாயிகளுக்கு 'ரைட் ஆஃப்' கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நெசவாளர்களுக்கு ஒரு பைசா கூட 'ரைட் ஆஃப்' செய்தது கிடையாது. எங்கள் நெசவாளர்கள் தறி நெய்ய நெய்யத்தான், அதிலிருந்து எங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரிகளுக்கும் சம்பளம் தருகிறோம். எங்களுக்கு எந்தவித நன்மையும் கிடையாது என்பதை ஆணித

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

தரமாகக் கூறிக்கொள்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் எங்களுக்குச் சலுகை செய்யவில்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன். ஆனால் பத்திரிக்கையிலே ஆண்டு பட்ஜெட்டிலே 84 கோடி ரூபாய் நெசவாளர்களுக்காக ஒதுக்கினோம் என்று கூறினால், அது நிர்வாகச் செலவுக்காகத்தான். எந்தத் தனிப்பட்ட நெசவாளர்களுக்காவது போனதா என்றால் இல்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவையினுடைய நடவடிக்கைகள் ஒரு மணிக்கு முடிய இருக்கின்றன.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : இங்கேயுள்ள எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களிடத்திலே இதைச் சொல்வது என்னுடைய கடமை என்று கூற அனுமதிக்கும்படி, பணி வன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசு இன்றைக்கு ஜனதா புடவையை எங்களிடமிருந்து வாங்கியிருக்கிறது. அரசின் நடவடிக்கையைச் சொல்வது என்னுடைய கடமை. மத்திய அரசு எங்கள் சொசைட்டிகளிலிருந்து ரூ. 31.40க்கு புடவையை வாங்கி, அதைப் பொதுமக்களுக்கு 21 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. ஆனால் அதை நெய்யக்கூடிய எங்களுக்குக் கூலியாகக் கொடுப்பதோ 6½ ரூபாய்தான். உழைக்காதவனுக்கு பத்து ரூபாய் தள்ளுபடியாகக் கொடுப்பது என்றால் என்ன நியாயம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் ஒரு துணி நூறு ரூபாய் என்றால், 20 விழுக்காடு தள்ளுபடியாக அரசாங்கம் வாங்குபவர்களுக்குக் கொடுக்கிறது. அந்தத் துணி விலையிலே 20 ரூபாய் குறைந்துவிடுகிறது. ஆனால் அதே துணியை நெய்தவனுக்கு பத்து ரூபாய் கூலி. இதுதான் அவர்கள் கொள்கை. மத்திய சர்க்கார் டெக்ஸ்டைல் பாலிசி சரியல்ல என்பதை ஆணித்தரமாக இந்திரா அம்மையாரிடத்திலே, மனு மூலம் சொல்லியிருக்கிறோம். டெக்ஸ்டைல் கமிஷனரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறேன். காமர்ஸ் அமைச்சரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறேன்.

புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் வந்த பிறகுதான், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாக கிட்டத்தட்ட 5 லட்சத்து 35 ஆயிரம் தறி என்று கணக்கு இருக்கிறது. அதில் கிட்டத்தட்ட 3 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தறிகள் 3 லட்சத்து 60 ஆயிரம் தறிகள் என்று வந்திருக்கிறது. ஆனால் புரட்சித் தலைவரவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகுதான் சொசைட்டிகள் அதிகமாயிருக்கின்றன. 1978-ல் புரட்சித் தலைவரவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, 993 கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மட்டுமே

1984 பிப்ரவரி 17]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

இருந்தன. அது படிப்படியாக அதிகமாகி 1979-80-ல் 1,052 ஆகவும் 1980-81-ல் 1,187 ஆகவும், அதன் பிறகு 1981-82-லே 1,312 ஆகவும், பிறகு 1982-83-ல் 1,406 ஆகவும் அதிகமாக்கியிருக்கிறோம். ஆனால் நெசவாளர்கள் அன்றைக்கு பிரைமரி சங்கங்களில் பெற்ற கடன் ரூ. 44 இலட்சம். ஆனால் இன்றைக்கு ரூ. 113 இலட்சம் பெற்றிருக்கின்றனர். இப்படிப் பார்க்கிறபோது இன்றைக்கு பிரைமரி சங்கங்கள் சிறந்த முறையில் சேவை செய்து, நெசவாளர்களுக்கு தேவையான பல சலுகைகளை செய்து வருகின்றன. இன்றைக்கு நெசவாளர்கள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இல்லை என்பதை நான் ஆணித்தரமாகச் சொல்கிறேன். அதைப்போல முன்பு கோ-ஆப்டெக்ஸ் கடைகளின் மூலம் விற்பனை 27 லட்சம் ரூபாய் அளவுக்குத்தான் இருந்தது. இன்றைக்குக் கிட்டத்தட்ட 628 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு சரக்கு உற்பத்தியாகிறது. இன்றைக்கு கோ-ஆப்டெக்ஸ் மூலம் கிட்டத்தட்ட 79 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு விற்பனை செய்கிறோம். உற்பத்தித் திறன் எங்குமிடத்திலே அதிகமாக இருக்கிறது. கொள்முதல் திறன், வாங்கும் சக்தி மக்களிடத்திலே இருக்கிறதா என்றால், இருக்கிறது. ஆனால் மில்களுக்கும், எங்களுக்கும் இடையிலே விசைத் தறிகள், லைசன்ஸ் பெற்றும், பெறாமலும் இலட்சக் கணக்கில் ஓடுகின்றன. கைத்தறிக்கு என்று கொடுக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட சக்தைக்கூட விசைத் தறியில் போடுகிறார்கள். மத்திய அரசினர் இதைக் காணாமல் இருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் மில் அழிகிறது; மற்றொரு பக்கம் கைத்தறி அழிகிறது. நாங்கள் நலியக் காரணம், மத்திய அரசு எந்தவிதச் சலுகையும் தராததுதான்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவை 1 மணிக்கு முடிய இருக்கிறது. எனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இன்னும் 5 நிமிடங்கள் பேசலாம்.

திரு. சி. இராமலிங்கம்: மத்திய அரசு எங்களுக்குத் தேவையான சலுகைகளைத் தந்தார்களா என்றால், இல்லை என்று சொல்ல வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறேன். இன்றைக்கு 60, 40 அங்கி பற்றிச் சொன்னேன். எங்களுக்கு, கைத்தறியில் நெய்ப்பவர்களுக்கு மீட்டருக்கு 5 ரூபாய் கூலி கொடுக்கிறார்கள். விசைத் தறியில் நெய்ப்பவர்களுக்கு 2½ ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். நாங்கள் 13½ ரூபாய்க்கு அதை விற்கிறோம். விசைத் தறிக் காரர்கள் 9½ ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். பல முறை இதை மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். வாங்குகிற மக்கள் குறைந்த விலையில் உள்ளதைத்தான் வரங்குவார்கள். இதற்காக மத்திய அரசிடம் போராடுகிறோம். அவர்கள் செவி சாய்க்கவில்லை. கடந்த மாதம் மத்திய அரசின்

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 பிப்ரவரி 17]

காமர்ஸ் மினிஸ்டர் கோளாவுக்கு வந்தார். அங்கே அவர் ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். மத்திய அரசு கைத்தறிக்கு என்று சில ரகங்களை ஒதுக்க சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார். அந்தச் சட்டம் வந்தால், புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் கூலி நிர்ணயம் செய்ததுபோல், வேலை வாய்ப்பும் கிடைத்தது என்பதற்காக பன்மடங்கு மகிழ்ச்சி அடைவதோடு, கைத்தறி நெசவாளர்கள் சுபிட்சமாக வாழ்வார்கள் என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ள நான் எந்த விதத் தடையும் சொல்லாமல் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

20 அம்சத் திட்டத்திலே கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பல சலுகைகள் என்று சொன்னார்கள். அது முறையாக வந்து சேரவில்லை. அந்தச் சலுகைகளைத் தர வேண்டுமென்றுதான் இவ்வளவும் எடுத்துச் சொன்னேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே நலிந்த மக்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம் இருக்கிறது. அந்தத் திட்டத்தின் மூலம், இன்றைக்கு ஓரிடத்தில் 3 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறதென்றால், அங்கே நெசவாளர்களுக்கு, அரிசன மக்களுக்கு, நலிந்தவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கலாமென்றால், இன்றைக்கு நிலம் விற்கும் விலையில் அதை வாங்குவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவை அதிக விலைக்குப் போகின்றன. இங்கே மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் மூலமாக அவர்களுக்குச் சொல்கிறேன், நெசவாளர்களாகிய நாங்கள் ஏற்கெனவே சொந்த வீடுகளில் இருக்கிறோம். நாங்கள் கட்டியதல்ல. முன்னோர்கள் கட்டியது. அவை உளுத்தும், இடிந்தும் போய், கிலகமான நிலையில் இருக்கின்றன. எனவே எங்கள் வீடுகளைப் புதுப்பிக்க வீட்டு வசதி வாரியமோ, குடிசை மாற்று வாரியமோ கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் ஒரு ஆசை. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வீடு கட்டும் சொசைட்டி ஏன் ஆரம்பிக்கக்கூடாது என்று யோசனை செய்ய வேண்டும். அதையும் அமைச்சரவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, எங்களுக்கு என்று தனியாக சொசைட்டி ஏற்பட, அவர்கள் வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 பிப்ரவரி 17] [திரு. சி. இராமலிங்கம்]

ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் நீர்நிலைகளைத் திருத்தி அமைப்பது, குளங்களை ஆழப்படுத்துவது என்பதற்காக நிறையப் பணத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலே ஒரு கருத்தைச் சொல்ல அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு மழை பெய்கிறது. ஏற்கெனவே பெரியோர்கள் தாங்கல் என்றும், நீர் வரவுக்கால் என்றும், குளம் என்றும், ஏரி என்றும் வைத்தார்கள், அங்கெல்லாம் இன்றைக்கு ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. வங்காளத்தில் உள்ள விவசாயிகள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒருவனுக்குப் பெண் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், எத்தனை குளம் இருக்கிறது, குட்டை இருக்கிறது என்று கேட்கிறார்கள். ஒருவன் 5 குட்டைகள் வைத்திருந்தால், பணக்காரனாம். 1 குட்டை வைத்திருந்தால் ஓளவுக்குப் பணம் உள்ளவன். ஏனென்றால் குட்டை வைத்திருந்தால் அவர்களால் மீன் வளர்க்க முடியும்.

(பிற்பகல் 1-00)

என்ன தான் பஞ்சம் வந்தாலும், காய்கறி வாங்காமலேயே அங்கிருந்து கிடைக்கக் கூடிய மீனை விற்பனை செய்து அல்லது சாப்பிட்டு கஷ்டமில்லாமல் வாழ முடியும். நம் நாட்டிலே கூட 1 ஏக்கர், 2 ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்கள் மத்தியத்தில் ஒரு குளம் வெட்டலாம். சாதாரண மழை பெய்யும்போது குளம் நிரம்பும். அதிகமாக மழை பெய்து வெள்ளம் அதிகமானால் ஏரிக்குள் போகப் போகிறது. தேங்கிய நீரில் மீன் வளர்க்கலாம். தண்ணீரைப் பயிர் விளைவிக்க பயன்படுத்தலாம். கிணறு தோண்டி கஷ்டப்படவும் வேண்டாம். 2, 3 ஏக்கருக்கு மேல் வைத்திருப்பவர்கள் இதைச் செய்யலாம். இரண்டு வகையில் அவர்களுக்குப் பயனும் ஏற்படும். இந்த முறை வங்காளம், திரிபுரா போன்ற இடங்களில் பின்பற்றப்படுகின்றது. அங்கே சென்றிருந்தபோது இதுபற்றிக் கேட்டறிந்தேன். அதுபோல் நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலும் குளம், குட்டைகளை வெட்டி தேங்கிய நீரில் மீன் வளர்ப்பதுடன், குளத்திலுள்ள தண்ணீரைப் பயன்படுத்தி பயிரிட்டு அதன் மூலம் உணவுப் பொருள் உற்பத்திக்கும் வழிவகை செய்ய வேண்டும். அந்த வகையில் நாட்டு மக்களுக்கு வளமான வாழ்க்கை ஏற்பட அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். நெசவாளர்களுக்கு மாநில மத்திய அரசுகள் இன்னும் பல சலுகைகளைச் செய்ய வேண்டும். அரிசனங்களுக்குச் செய்கின்ற அனைத்துச் சலுகைகளையும் நெசவாளர்களுக்கும் மத்திய அரசிடமிருந்து தமிழக அரசு பெற்றுத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, பேசுவதற்கு வாய்ப்பு நல்கிய மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து என் உரையை முடிக்கின்றேன்.

[1984 பிப்ரவரி 17]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : சரியாக ஒரு மணிக்கு பேச்சை முடித்ததற்காக மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கு எல்லோருடைய சார்பாகவும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (சிரிப்பு)

மேலவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன, அவை மீண்டும் 20—2—1984 திங்கட்கிழமை காலை 9—30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் மணி 1-01)

அவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

அ. சட்டப்படியான விதிகள், ஆணைகள்

76. தமிழ்நாடு தேயிலை தோட்டக் கழகத்தின் 1981-82 ஆம் ஆண்டுக் கான் அடாவது ஆண்டு அறிக்கை-கணக்குகள் (1956 ஆம் ஆண்டு தம்பேனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியக் சட்டம் 1/1956) 612 (A) பிரிவின் கீழ் அவை முன் வைக்கப்பட்டது).

ஆ. அறிக்கைகள், அறிவிக்கைகள், ஏனைய தாள்கள்.

இல்லை.

தாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS